

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 46/2010
Б е о г р а д
Устаничка бр.29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераша Никићевић, председника већа, Снежане Николић Гаротић и Раствка Поповића, чланова већа, са записничарем Сњежаном Ивановић, у кривичном предмету против опт. БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДЕ чији је банилац адв. Милан Лукић, опт. МАЛИНОВИЋ МИРКА чији је банилац адв. Ђорђе Дозет, опт. БОГУНОВИЋ МИЛНАНА чији су баниоци адв. Горан Ђорђевић и адв. Страхиња Давидов и опт. ГРУИЧИЋ БОГДАНА чији је банилац адв. Милан Елек, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр. 6/10 од 25.06.2010. године, која је изменењена и прецизирана на главном претресу 08.03.2011. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 08.03.2011. године донео је, а дана 14.03.2011. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, оптужених и банилаца адв. Милана Лукића, адв. Страхиње Давидов и адв. Милана Елек, и јавно објавио

ПРЕСУДУ

1.ОПТ.БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДО, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED] девојачко [REDACTED], [REDACTED]; рођен [REDACTED] године [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED], са [REDACTED] налази се у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри. бр.185/09 од 29.12.2009 године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 46/2010 од 14.03.2011. године.

2.ОПТ.МАЛИНОВИЋ МИРКО, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED]
девојачко [REDACTED], [REDACTED] рођен [REDACTED]
године [REDACTED], [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED], са
[REDACTED]

[REDACTED], налази се у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри. бр.185/09 од 29.12.2009 године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 46/2010 од 14.03.2011. године.

3.ОПТ.БОГУНОВИЋ МИЛАН, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED]
девојачко [REDACTED], [REDACTED] држављанина [REDACTED], рођен [REDACTED]
године [REDACTED], [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED], са
[REDACTED]

[REDACTED], налази се у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри. бр.185/09 од 29.12.2009 године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 46/2010 од 14.03.2011. године.

4.ОПТ. ГРУИЧИЋ БОГДАН, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED]
девојачко [REDACTED], [REDACTED] држављанина [REDACTED], рођен [REDACTED]
године [REDACTED], [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED], са
[REDACTED]

[REDACTED], налази се у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри. бр.185/09 од 29.12.2009 године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године, када је лишен слободе, последњи пут продужен решењем овога суда К-По2 46/2010 од 14.03.2011. године.

КРИВИ СУ

Што су:

Током октобра месеца 1991. године на подручју општине Теслинград (Лички Осик) у Републици Хрватској, у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, као припадници Министарства унутрашњих послова Српске Аутономне Области Крајине и Територијалне одбране Теслинграда, кршећи правила међународног

права за време оружаног сукоба који је тада постојао на подручју Републике Хрватске, а није имао карактер међународног сукоба између јединица Југословенске народне армије, Територијалне одбране и МУП-а САО Крајине као и добровољаца с једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољци с друге стране, противно члану 3 став 1 тачка 1 а) и члану 4 став 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године («Службени лист ФНРЈ» бр. 24/50), члан 4 став 1 и став 2 тачка а) и члан 13 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године («Службени лист СФРЈ», Међународни уговори број 16/78), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима као и цивилним лицима која су затворена и лишена слободе у вези оружаног сукоба и налазе се у власти једне од страна у сукобу, према којима се мора поступати у свакој прилици човечно и која морају бити заштићена од сваког насиља, вршили убиства.

При чему су:

-у првој половини октобра месеца 1991. године у Теслинграду, након што су због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, **лишени слободе** [REDACTED], његови синови [REDACTED] и ћерка [REDACTED]

Да би:

-у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године опт. **Будисављевић Чедо** као заменик командира станице милиције СМ Теслинград и командир специјалне јединице МУП САО Крајине, постигао договор са припадницима ТО Теслинград опт. **Малиновић Мирком** и опт. **Богуновић Миланом** да заједнички лише живота ошт. [REDACTED], након чега су наоружани ватреним оружјем дошли до места Широка Кула, засеок Седлари, до викендице у којој је боравила [REDACTED], супруга [REDACTED], да би опт. Малиновић Мирко и опт. Богуновић Милан остали у дворишту чувајући стражу док је опт. Будисављевић Чедо ушао у викендицу и хицима из ватреног оружја лишио живота ошт. [REDACTED], након чега су опт. Будисављевић Чедо, опт. Малиновић Мирко и опт. Богуновић Милан, запалили њен леш и викендицу;

-тачно неутврђеног дана, неколико дана касније, такође у октобру месецу 1991. године у вечерњим часовима, опт. **Будисављевић Чедо** постигао договор са припадницима ТО Теслинград и то опт. **Малиновић Мирком**, опт. **Богуновић Миланом** и окр. **Новаковић**

Гораном против кога је поступак развојен, и припадником станице милиције Теслинграда опт. Груичић Богданом, да заједнички лише живота ухапшено чланове породице [REDACTED], и то [REDACTED]

[REDACTED]
у,

Па су им у просторијама Станице милиције Теслинград, најпре везали лепљивом траком руке и затворили им уста, а затим их увели у комби возило марке «ТАМ», којим је управљао опт. Груичић Богдан, и превезли их до Сврачковог села, до крашке јаме «Голубњача», где су их опт. Будисављевић Чедо, опт. Малиновић Мирко, опт. Богуновић Милан, опт. Груичић Богдан и окр. Новаковић Горан, против кога је поступак развојен хицима из ватреног оружја лишили живота и потом бацили у јamu.

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона.

Па их суд применом наведеног законског прописа и члана 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

ОСУЂУЈЕ

и то:

ОПТ.БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДУ на казну затвора у трајању од **12** (дванаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 25.12.1991. године и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе и може трајати до упућивања оптуженог, односно осуђеног у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

ОПТ.МАЛИНОВИЋ МИРКА на казну затвора у трајању од **12** (дванаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе и може трајати до упућивања оптуженог, односно осуђеног у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

ОПТ.БОГУНОВИЋ МИЛНА на казну затвора у трајању од **12** (дванаест) година, у коју казну му ће урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 15.05.1992. године, као и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе и може трајати до упућивања оптуженог, односно осуђеног у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

ОПТ.ГРУИЧИЋ БОГДАНА на казну затвора у трајању од **12** (дванаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 15.05.1992. године, као и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе и може трајати до упућивања оптуженог, односно осуђеног у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

На основу члана 196 став 4 ЗКП, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 206 став 2 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТРЗ бр. 6/10 од 25.06.2010. године, која је изменењена и прецизирана на главном претресу 08.03.2011. године, стављено је на терет оптуженима Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану и Гручић Богдану извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона.

У својој завршној речи на главном претресу дана 08.03.2011. године, заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић, након детаљне анализе изведенних доказа сматра да су оптужени извршили кривично дело како им је то прецизированом оптужницом и стављено на терет и предлаже да их суд огласи кривим и казни по закону.

Оптуђени Будисављевић Чедо у својој одбрани изнетој пред Окружним судом у Кину дана 26.11.1991. године негира извршење кривичног дела. Наводи да су чланови породице [REDACTED] приведени због сарадње са «усташама», а [REDACTED] је имала радио станицу преко које је одржавала везу са њима.

Били су затворени у згради дечијег вртића у Теслинграду, где су биле просторије затвора, и ту су се налазили око 10-так дана. Са [REDACTED] у вези њихове сарадње са МУП-ом Хрватске разговарали су он и Малиновић Мирко, а и војни специјалци, извесни «Рамбо», «Чучо» и «Зољо». Колико се сећа исте вечери донета је једна пушка из куће која се налазила у Подовима, за коју претпоставља да им је дала [REDACTED] супруга [REDACTED]. Крајем октобра месеца [REDACTED] су пуштени из затвора у вечерњим сатима.

Оптуђени Будисављевић Чеда саслушан у просторијама Полицијске управе Сомбор дана 28.12.2009. године, бранио се ћутањем.

Саслушан од стране истражног судије Окружног суда у Сомбору дана 29.12.2009. године, наводи да му је познато да су чланови породице [REDACTED] ухапшени и да су се налазили у притвору у просторијама дечијег вртића у Теслинграду неколико дана, али му није познато ко их је и када ухапсио. Касније се говорило да су нестали.

Саслушан од стране истражног судије Окружног суда у Сомбору дана 01.03.2010. године, од стране истражног судије Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине дана 08.06.2010. године, као и на главним претресима признаје извршење кривичног дела и објашњава да није говорио истину приликом претходног саслушања због тога што је склопљен интерни договор између Малиновић Мирка, Богуновић Милана, Груичић Богдана и њега о томе шта ће рећи у случају да буду лишени слободе. Како није испоштован договор одлучио је да исприча све што се догодило са породицом [REDACTED].

Наводи да су оружани сукоби на подручју Теслинграда почели 1991. године, између припадника српских снага ТО и војске са једне стране, а са друге стране хрватских снага.

Објашњава да су хрватске специјалне јединице долазиле у Теслинград и вршиле провокације. Вршили су провере тако што су људе извлачili из возила, пребијали, затварали и иживљавали се над људима српске националности. Због свега тога створио се бунт у народу. По лакалним местима, као и у Теслинграду у почетку су кренуле ноћне страже, пошто су Хрвати, униформисани припадници њихове војске ЗНГ,ХОС, припадници МУП-а Хрватске долазили у Теслинград и малтретирали Србе.

Пре долaska у Теслинград наводи да је био на Плитвичким језерима за време тзв. «крвавог Ускrsa» 1991. године. Објашњава да је

један део Хрвата који су били организовани у хрватским оружаним снагама (ХОС) и Збору народне гарде (ЗНГ), кренули да угуше српску побуну («балван револуција») у Кинину. Међутим, били су заустављени на Плитвичким језерима и ту је било и жртава са стране српских снага.

После тога отишао је у Голубић на Велебиту где је искључиво била војна обука. Први надређени по војној линији му је био «капетан Драган» и на основу његове усмене одлуке одлази у Лички Осиқ.

Хрватска полиција је кренула са постављањем полицијских снага ~~на местима~~ где су живели Срби. У насељу Лички Осиқ, који су у то време назвали Теслинград, живело је већином српско становништво, а у другом делу Старог Личог Осика који је делила пруга, живело је претежно хрватско становништво. Према Љубову, Титовој Кореници и Плитвичким језерима је било јако хрватско упориште, и ту је постојао контролни пункт.

Учествовао је у борбеним акцијама на Личком Осику, свакодневно су одговарали на непријатељску ватру и изводили акције иза непријатељских линија. Организују се страже, копају се ровови око Теслинграда, праве се грудобрани од земље и од метала да се заштити од граната, крхотина и пушчаних метака.

Објашњава да је био припадник специјалне јединице за посебне операције САО Крајине, да је по војној структури био под непосредном командом «капетана Драгана», а по безбедносној надређени му је био Душан Орловић.

Полицијска станица у Теслинграду формирана је октобра месеца 1991. године, по наређењу тадашњег начелника Станице јавне безбедности Грачац, Марка Драгичевића. Од тог момента његова специјална јединица фактички припада полицији САО Крајине, те у том смислу добијају плаве униформе, али и поред тога сви су остали у шареним униформама са задуженим аутоматским пушкама, бомбама и пиштољима као њиховим личним задужењем.

Постављен је за заменика командира полиције за подручје Теслинграда. Командир полицијске станице Теслинград је био Наранчић Радомир, а командант ТО Теслинграда био је Милан Мирић.

Породица ~~Ж~~ живела је на 15-20 километара од Теслинграда у викендацији која се налазила на рубном подручју где су били положаји хрватских оружаних формација. Истакао је да никде нису хтели да се укључе, нити да узму оружје и све то било им је чудно. Сазнали су да је ~~Ж~~ рођени брат, ~~Ж~~, био командант боjnог хрватског подручја. Запазили су да када би долазили у Лички Осиқ престајали су напади «усташа», што је био знак да сарађују са њима. ~~Ж~~ је код себе имала радио станицу преко које је одржавала везу са «усташама».

Наводи да су чланови породице ~~Ж~~ ухапшени у октобру 1991. године због тога што су од стране Војно безбедносне агенције

припадника специјалне јединице при ријечком корпусу означени као издајничка породица. Наиме, сматрало се да су чланови породице [REDACTED] снимали српске положаје, затим се враћали у своју викендицу, због чега је издата наредба за њихово лишење слободе.

Наредбу да се лише слободе издали су комадант Територијалне одбране Мирић Милан, пуковник Вуњак Милан и комадир ПС Теслинград, Наранчић Радомир. На основу наредбе Милана Мирића својим људима издао је наредбу да се [REDACTED] приведу. Ракиће су ухапсили ријечки специјалци, извесни «Рамбо», «Зоља», «Чучо». Прво је ухапшен [REDACTED], док је био у свом путничком возилу марке «форд ескорт» којом приликом је у пртљажнику његовог путничког возила пронађена униформа МУП-а Републике Хрватске, а у континуитету хапшени су и остали чланови породице Ракић и то [REDACTED] Мирко Ракић [REDACTED].

Били су затворени у полицијској станици која се налазила у згради дечијег вртића у Теслинграду. Са [REDACTED] [REDACTED] у вези њихове сарадње са МУП-ом Хрватске разговарао је он и Малиновић Мирко, а поред њих двојице, са њиме су разговарали и специјалци.

Након њиховог хапшења извршен је претрес њихове куће од стране припадника специјалне јединице, где је пронађена радио станица заједно са планом из кога је видљиво на који начин су чланови породице [REDACTED] одржавали везу са припадницима непријатељских снага. Једино није ухапшена [REDACTED] да би се пратила да ли ће остварити још неке контакте са непријатељем, па је иста остала да живи у викендици.

Учествовао је у испитивању чланова породице [REDACTED]. Након 10-так дана од лишења слободе чланова породице [REDACTED] отишао је код начелника Државне безбедности Крајине, Орловић Душана званог «Сова», питao га шта да ради са њима, а он му је рекао «немој да их доводиш, шта ће ми, узми то и поби их». Након два до три дана поново је отишао код Орловића и питao шта да ради са Ракићима, а он га питao да ли је глув и рекао да уради оно што му је наложио.

Једне вечери у просторијама станице милиције у Теслинграду срео је Богуновића и Малиновића са којима се свакодневно дружио и саопштио им какво наређење је добио од Орловића. Малиновић и Богуновић су знали да ради за ДБ и да је одлазио у Книн. Питao их је да ли хоће да иду са њим, а они су му рекли да нема никаквих проблема. О свему томе обавестио је опт. Груичића и окр. Новаковића. Све је било на основу другарства и пријатељства. Истакао је да никоме ништа није наређивао нити икога условљавао. Постигао је са њима договор да лише живота породицу [REDACTED], са чиме су се они сагласили. У вечерњим сатима између 20. и 21. октобра, како је то прецизирао на главном претресу 04.10. и 03.11.2010. године, Малиновић, Богуновић и он, отишли су до Широке куле до викендице у којој је живела [REDACTED] у

323
24

намери да је лише живота, а како је то и наредио Орловић Душан. Сви су били наоружани, имали су аутоматске пушке, пиштоле и бомбе. У викендицу су дошли у вечерњим сатима возилом «Форд», који је одузет [REDACTED] приликом хапшења. Возио је Малиновић. Том приликом нису имали намеру да јој претресају кућу, с обзиром да је претходно више пута била претресана. Малиновић Мирко и Богуновић Милан су остали испред куће да чувају стражу. Када је ушао у викендицу, [REDACTED] га је питала да ли може да поштеди њу и чланове њене породице и понудила се да сарађује са њима, и помогне им да ухапсе њеног брата који је био високи официр хрватских оружаних снага. Рекао јој је да је сада касно, извадио је аутоматски пиштол 7,65 мм, марке «шкорпион» и са растојања од 2 до 3 метра испалио је два метка у тело [REDACTED] и на месту је усмртио. Када је лишио живота у викендицу су ушли Малиновић Мирко и Богуновић Милан и заједно су пронашли петролеј, набацали старе чаршаве на тело покојне [REDACTED] и заједно запалили њу и викендицу. Њему је пало на памет да запали викендицу из разлога што су је сматрали за легло издајника. Малиновић Мирко и Богуновић Милан се ничему нису супротстављали.

Након нелико дана после убиства [REDACTED], крајем октобра 1991. године, такође по договору са Малиновић Мирком, Груичић Богданом, Новаковић Гораном и Богуновић Миланом извели су чланове породице Ракић из подрума дечијег вртића са намером да их убију.

Објашњава да су Малиновић, Богуновић, Новаковић и он отишли код Груичића, код кога се налазило возило «ТАМ». Тада је рекао Груичићу «Богдане, дошли смо, идемо», а Груичић је рекао да нема проблема, јер су претходно о томе разговарали а и знао је где се налази јами «Голубњача».

Наоружани са аутоматским пушкама, пиштолима и бомбама, кренули су до станице милиције где се у подруму налазио притвор. Камион «ТАМ» је паркиран испред степеница и изводе чланове породице Ракић. Отворио је врата од притвора и рекао [REDACTED] да иду за Книн. Узео је лепљиву траку. Са Груичићем, Богуновићем, Новаковићем и Малиновићем улази у притвор, иизводе једно по једно лице, тачније неко изводи, неко им веже руке и уста лепљивом траком да не би паничили и убацују их у задњи део камиона.

У истрази Окружног суда у Сомбору дана 01.03.2010. године наводи да је на путу ка ѡами Голубњачи Груичић возио, а да су се поред њега налазили Богуновић Милан и он, док су Малиновић Мирко и Новаковић Горан остали у задњем делу возила, да би у истрази и на главним претресима овога суда променио исказ наводећи да је он са Малиновићем и Новаковићем седео позади јер није било потребе да седи напред зато што је Груичић знао пут који води до ѡаме.

Отишли су у правцу Љубова, дошли су до једног засеока Сердари, где су њихове једнице држале пункт. Након што су их пропустили

дошли су до јаме «Голубњача» која се налазила на неких 50-70 метара од макадамског пута. Угасили су светла и изводили једно по једно лице из возила. Прво су извели [REDACTED], у кога су пуцали истовремено Малиновић Мирко из пиштоља 7,62 тзв. "ТТ-јац" и он из аутоматског пиштоља „шкорпион 7,65 мм“, након чега је пао у јamu. Затим су извели [REDACTED] у кога пуцају и то у главу, потиљак и тело Малиновић, Груичић и он, након чега и Милован пада у јamu. Потом изводе [REDACTED] у кога пуцају Малиновић, Груичић, Новаковић и он.

У истрази Окружног суда у Сомбору 01.03.2010. године, је навео да је [REDACTED] пао у јamu. [REDACTED] је пао поред јаме, а [REDACTED] на метар од места где јој је отац лежао мртав.

На главном претресу од 04.10.2010. године је навео да је [REDACTED] остао на рубу јаме, да би на претресу од 03.11.2010. године закључио да ипак поред јаме остају и [REDACTED]. Миловану су пуцали у главу, у потиљак и у тело. Пуцали су из пиштоља. Пушке се тада нису користиле.

На крају су извели [REDACTED] у коју су пуцали Малиновић, Груичић, Новаковић, Богуновић и он. Богуновић је у [REDACTED] пуцао из пиштоља ТТ 7,62 мм, који му је он дао јер му се заглавио аутоматски пиштољ „шкорпион“, а Богуновић је имао аутоматску пушку која је остала у кабини возила. [REDACTED] је пала у јamu.

Затим је рекао Груичићу и Богуновићу да гурну два тела у јamu, и то само из разлога што су та два тела била ближе њима.

Вратили су се назад у Теслинград. Сутрадан је обавестио Наранчић Радомира о ономе што су учинили, а Орловић Душана је известио након неколико дана.

Бранилац опт. Чеде Будисављевића, адв. Милан Лукић у завршиној речи наводи да у погледу битних елемената кривичног дела оптужени је признао извршење кривичног дела, а и докази изведени у овом судском поступку су сагласни са његовом изјавом о признању. Истакао је да опт. Чеда Будисављевић није донео одлуку и није учествовао у доношењу одлуке о лишењу живота породице [REDACTED] већ је извршавао наредбу начелника Државне безбедности, Душана Орловића. Како је ово признање извршења кривичног дела допринело да се чињенично стање комплетно разјасни, треба га ценити приликом доношења одлуке о висини казне. Предлаже да приликом доношења одлуке о висини казне, суд донесе праведну одлуку и по могућности што блажу казну.

Опт. Чедо Будисављевић у завршиној речи у свему се придружио речи свога браниоца. Истакао је да је искључиво поступао по наређењима начелника Државне безбедности, Душана Орловића. Жао му је људи који су страдали критичном приликом, али није крив што су

они у то време сарађивали са непријатељем и што им је судбина била таква.

Оптуђени Малиновић Мирко саслушан у ПУ у Сомбору дана 28.12.2009. године бранио се ћутањем, у претк rivичном поступку Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године је негирао извршење кривичног дела, док је у истрази пред Вишом судом у Београду Ки-По2 87/2010 од 08.06.2010. године навео да се не сећа, да би потом негирао извршење кривичног дела, а на главном претресу од 03.11.2010. године поновио да се не сећа.

Наиме саслушан *пред истражним судијом Окружног суда у Сомбору 29.12.2009. године* је навео да нису тачни наводи да је извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Објашњава да је у октобру месецу 1991. године мобилисан у јединицу Територијалне одбране Теслинград у којој је возио санитетско возило. Будисављевић Чеду, Богуновић Милана, Груичић Богдана и Новаковић Горана је познавао из тог периода, али се они нису налазили у истој територијалној јединици.

Рањен је 11. новембра 1991. године, тада је задобио тешке телесне повреде, ампутиране су му обе ноге испод колена због чега носи протезе и креће се уз помоћ штака, а задобио је повреде и у пределу главе, као и грудног коша. Од задобијених повреда лечио се у Београду скоро годину.

Наводи да нема никакве везе са убиством чланова породице [REDACTED], није учествовао у одвођењу [REDACTED] и [REDACTED] крајем октобра месеца 1991. године до јаме Голубњача, нити има било какве везе са њиховим убиством. Такође у току ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године није учествовао у претресу викендице у Широкој Кули, нити има било какве везе са убиством [REDACTED]. Све чланове породице [REDACTED] је лично познавао.

Такође нема никаква непосредна сазнања о томе да ли су чланови породице [REDACTED] конкретно [REDACTED] били у притвору у Теслинграду.

Саслушан у истрази Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине дана 08.06.2010. године, наводи да се не сећа скоро ничега јер је био тешко рањен, имао је повреде главе, био је у коми, али му је из папира познато да је возио санитет. Наводи да му Чедо Будисављевић, као и Душан Орловић нису надређени. Био је наоружан и имао је аутоматску пушку.

У извршењу кривичног дела које му је стављено на терет није учествовао. Никада није ишао у акцију са лицима који су окривљени у овом кривичном поступку. У то време Будисављевић Чеда био је заменик командира полиције. Сви су били униформисани.

У наставку саслушања на питање истражног судије да ли тврди да није учествовао или да се не сећа, наводи да за тај догађај не зна.

Није му познато да су чланови породице █████ убијени, а први пут је дознао у јануару месецу 2009. године, када је први пут саслушан.

Приликом суочења у поступку истраге дана 17.06.2010. године, опт. Будисављевић је тврдио да је добио наређење од Душана Орловића, начелника Државне безбедности да се комплетна фамилија █████ убије зато што су издајници, да су заједно ликвидирали █████ и остале чланове породице █████, да је пуцао и опт. Малиновић.

Оптуженни Малиновић Мирко је на све тврђе опт. Будисављевића, одговорио «не изјављујем да нисам пуцао, ја се не сећам тоганичега».

Саслушан на главном претресу дана 03.11.2010. године опт. Малиновић Мирко је навео да се не сећа извршења кривичног дела, јер је настрадао и био је у коми. Навео је да се у том периоду налазио у ТО, да је познавао породицу Ракић, као и остале оптужене.

Опт. Малиновић Мирку је предочен његов исказ дат у истрази Окружног суда у Сомбору од 29.12.2009. године, где је тврдио да нема никакве везе са убиством члanova породице █████, да није учествовао у одвођењу █████, █████, █████, █████ крајем октобра 1991. године и да није учествовао у претресу викендице нити има било какве везе са убиством █████ (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.11.2010. године, стр. 12/107). Опт. Малиновић Мирко је навео да нема објашњење за те разлике.

Бранилац опт. Малиновић Мирка, адв. Ђорђе Дозет у завршној речи наводи да је опт. Малиновић Мирко био припадник Територијалне одбране, да је био у санитетској служби као возач, да нема везе са специјалним јединицама нити са опт. Чедом Будисављевићем. Уверен је да је ликвидација породице Ракић дело опт. Чеде Будисављевића, а евентуално присуство на лицу места није злочин и стога предлаже да се опт. Малиновић Мирко ослободи.

У својој завршној речи опт. Малиновић Мирко придружује се речи свога браниоца и истиче да му није јасно зашто га људи лажно терете јер никада се никоме није замерио. Породицу █████ је добро познавао и није имао ниједан разлог да у томе учествује.

Оптуженни Богуновић Милан у својој одбрани изнетој у истрази Окружног суда у Книну дана 26.11.1991. године, пред истражним судијом Окружног суда у Сомбору 29.12.2010. године и пред истражним судијом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине дана 08.06.2010. године, као и на главном претресу дана 03.11.2010. године не признаје да је извршио кривично дело које му је стављено на терет.

У фази истраге Окружног суда у Кину дана 26.11.1991. године навео је да је у Теслинграду био у Територијалној одбрани и то као комадант позадине, на коју дужност је именован од стране скупштине Грачац. Што се тиче борби у то време у Теслинграду, наводи да су они свакодневно били на положајима, да је доста људи погинуло у борбама са «усташама». На том положају је радио на пословима набавке оружја, хране и другог. Познато му је да су чланови породице [REDACTED] лишени слободе октобра месеца 1991. године, а затим затворени у дечији вртић у Теслинграду. Није му познато ко је од милиционера ишао по њих, али истиче да он није учествовао у њиховом лишавању слободе. Такође му је познато да су [REDACTED] затворени због тога што су сарађивали са «усташама», код неких од њих виђене су радио станице и они су обилазили положаје. Није му познато колико су у затвору држани [REDACTED]
[REDACTED], али док су они били у затвору, он са њима није контактирао, нити их је саслушавао. Истакао је да [REDACTED]
нису чисти Срби, [REDACTED] је из мешаног брака, мајка му је Хрватица, а супруга чиста Хрватица. Познато му је да су пуштени из затвора крајем октобра 1991. године. Није му познато ништа о ликвидацији чланова породице Ракић, а такође не зна где се налази кућа која је изгорела, нити јама у коју су наводно бачени [REDACTED].

Саслушан 29.12.2009. године у преткривичном поступку Окружног суда у Сомбору, навео је да му је познато да су нека лица била заробљена у просторијама дечијег вртића у Теслинграду и да се једном приликом крајем октобра 1991. године нашао на 10-15 метара удаљен од дечијег вртића и видео када су одатле излазили [REDACTED] и чланови његове породице, тачније били су извођени. Руке су им биле везане селотејпом, жицом или канапом, али се не сећа да ли напред или позади. Из дечијег вртића изводио их је Будисављевић Чеда, а поред њега су били Груичић, Малиновић и још нека лица. Сви су били унiformисани осим њега који је био цивил. Чланови породице Ракић су убачени у теретно возило марке «ТАМ». У камион је ушао јер је мислио да чланове породице Рачић возе кући, па је и он кренуо да би им помогао да се врате кући, а неко му је рекао да уђе у камион. Груичић је управљао камионом, а он је седео до њега. У задњем делу камиона поред чланова породице [REDACTED] су се налазили Будисављевић, Малиновић и још једна особа чијег имена и презимена не може да се сети. Све време је мислио да их возе кући, Груичић није говорио где иду, а он га ништа није ни питао. Када се камион зауставио Груичић је отишao до задњег дела камиона где су били и остали. Колико се сећа Будисављевић Чеда је био главни и мисли да је он рекао где треба камион да се заустavi.

Када се камион зауставио он је изашао и пошто је дувао ветар склонио се 15 метара даље. Са места где је стајао није видео никакву јamu. Пре него што су испаљени хици није се чуло никакво јаукање жртава, нити њихово запомагање. Са места где је стајао чуло се четири

или пет хитача, али није видео ко је пуцао нити је видео у кога су хици испаљени. Истиче да није прилазио месту где су се чули пуцњи и са Груичићем никога није гурнуо у јаму. Сви су били наоружани осим њега. Сећа се да је Будисављевић Чеда имао пиштолј, а мисли да су Малиновић Мирко, Груичић и особа чијег имена не може да се сети имали пушке са продуженим кундаком.

Даље објашњава да су након тога са камионом «ТАМ» отишли до једне викендице која се налази на 10 до 15 километара удаљена од Теслинграда, а за коју је неко приликом повратка из шуме рекао да се у њој налази радио станица. У кућу су ушли Будисављевић Чеда и Малиновић Мирко, док је он остао на вратима викендице. Том приликом је видео једну жену како лежи унутра, чуо је препирку где је Будисављевић питao где је радио станица, а жена му је одговорила да је више нема. Чеда Будисављевић је претражио викендицу, претурао по кревету и испод њега. Радио станицу није нашао. Видео је да је Будисављевић пуцао у жену са раздаљине од 3 до 5 метара, али тачно не зна колико је хитача испалио. Потом је један од њих двојице у викендици пронашао флашу бензина коју је посую по викендици, затим упалио ватру и настао је пожар. Није тачно да је он заједно са Малиновићем и Будисављевићем бацао крпе и гардеробу на покојну жену.

Саслушан 08.06.2010. године у фази истраге Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, наводи да се не може сетити да ли је први био догађај у викендици са [REDACTED] или догађај код јаме.

Објашњава да иако Будисављевић тврди да су сви били у униформи са оружјем, он је имао своје цивилне чизме, кошуљу и панталоне ТО. Иначе, опт. Чедо Будисављевић је био припадник специјалне јединице али њему конкретно није био надређен.

Наводи да је једном приликом кренуо у хотел по храну када су нашли Чедо Будисављевић и Малиновић Мирко. Чедо Будисављевић је рекао да треба да се донесе нека радио станица и да му треба помоћ. Ништа му више није објашњавао. Није смео да одбије, кренуо је иако му је лева рука била у гипсу, а није имао ни оружје. Возилом марке «голф», које је возио опт. Малиновић Мирко дошли су до куће. Малиновић и Чедо Будисављевић су ушли у кућу а колико се сећа Малиновић је био у кући ненаоружан. Чуо се пуцањ. Чуло се рафално оружје, а пошто је једино Чедо имао аутоматску пушку мислио је да је он пуцао. У даљем току саслушања мења исказ и наводи да је и Малиновић Мирко имао аутоматску пушку. Даље наводи да је из куће први изашао Малиновић, па Чедо Будисављевић и онда је избила ватра. У кућу није улазио.

Једном приликом Чедо је рекао да треба да се одведу људи у Кореницу без ближег објашњења. Чедо је наредио да се довезе камион и пребаце људи за Кореницу. Сви заједно су били код Богдана Груичића.

Никада није силазио у подрум где су били затворени чланови породице █████. Кренули су Гручићевим камионом «ТАМ». Када су дошли до јаме налазио се крај «ТАМ-ића», био је мрак и није се ништа видело. Колико се сећа чуо је јединачну пуцњаву из више оружја у исто време. Ни у кога није пуцао.

Чедо Будисављевић ниједном приликом није спомињао Орловић Душана, нити да све то треба да се учини по нечијем наређењу. За Орловић Душана никада није ни чуо.

Чедо Будисављевић је често одлазио у Книн и углавном су све наведене директиве долазиле из Книна, јер је тамо био центар специјалних јединица. Чеди нико није смео да противуречи и сви људи који су завршили обуку специјалних јединица су могли свима наређивати. Мисли да је Чедо радио нешто и за Државну безбедност, али никада о томе није причао.

Објашњава да је био присутан приликом увиђаја на лицу места, али није учествовао у показивању лица места.

На главном претресу од 03.11.2010. године је објаснио да је био у Територијалној одбрани. У почетку је радио на пословима набавке хране и лекова, и мислило се да је комадант позадине, иако то није био. Није био у униформи, носио је шарене ТО панталоне, цивилну кошуљу и чизме, тачније био је у полууниформи. Крајем деветог месеца 1991. године повредио је леву руку која му је била у гипсу, а иначе је дешњак.

Навео је да када га је једном приликом опт. Будисављевић Чедо нашао у сали Друштвеног дома, да су кренули до куће у један засеок код Широке Куле. Колико се сећа први догађај је био са █████, а након тога догађај код јаме.

Наводи да су дошли до куће и да никакву стражу он и Малиновић нису држали. Врата су била полуотворена и видео је да █████ лежи на кревету. Малиновић је стајао испред полуотворених врата а он је био иза врата. Будисављевић је почeo да тражи радио станицу и да галами на жену. Пошто радио станицу није пронашао, у жену је пуцао са раздаљине од 3 до 5 метара, али му није познато колико хитаца је испалио.

Након пуцњаве ушао је у кућу, а Чедо је бацио, колико се сећа лампу обичну или петролеј и изашли су напоље.

Приликом суочења са опт. Чедом Будисављевићем који је тврдио да су сви заједно запалили леш и викендицу, опт. Богуновић је негирао тврдећи да је само опт. Чедо Будисављевић упалио викендицу (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2010. године, стр.68/104)

Додао је да је он једино знао да иду по радио станицу, што је Будисављевић оповргао децидирено наводећи да је тада рекао да иду да ликвидирају █████ с обзиром на то да је радио станица била претходно

нађена, па је нису ни тражили. Повео их је да би чували стражу у случају изненадног напада. Богуновић је изјавио да то није тачно с обзиром на то да у том тренутку није код себе имао оружје. Опт. Будисављевић је тврдио да оваква изјава Богуновића није тачна, и објасно је да када су кренули сви су имали пушке.

Даље опт. Богуновић Милан објашњава у својој одбрани да чланове породице [REDACTED] није познавао, нити их је икада видео, осим што је чуо за [REDACTED] преко ловаца. Није му је било познато из ког разлога су привођени.

Након што му је предочен исказ који је дао 26.11.1991. године у Окружном суду у Книну, у делу где је навео да му је познато да су [REDACTED] затворени због сарадње са «усташама» и да су код њих виђене радио станице, и да објасни ове разлике у казивању опт. Милан Богуновић је рекао да се не сећа. Даље наводи да није био упознат са планом да се лиши живота породица [REDACTED].

Састали су се испред просторије Друштвеног дома и Чедо је рекао да треба неке људе превести у Книн или у Кореницу. Тада им је такође рекао да иду код Богдана Груичића, и то је рекао њему, Малиновићу и Новаковићу. Када су дошли до Богдана Груичића Чедо му је рекао да треба возилом да се превезу неки људи које он није познавао и колико се сећа Груичић је рекао да нема горива. Возилом су дошли до Друштвеног дома, стајао је крај возила, а у просторије дечијег вртића колико се сећа ушли су Чедо Будисављевић и Груичић Богдан. Ти људи су утоварени у пртљажни простор. Није учествовао у везивању, односно лепљењу лепљивом траком, а и није могао једном руком. Када су људи утоварени у кабини возила био је са Будисављевићем, а Богдан Груичић је возио. У пртљажном простору са тим људима били су Новаковић и Малиновић. Када су дошли до Широке Куле били су заустављени на punkту. Чедо је са полицијом или војском контактирао и након тога наставили су даље. Чедо је Груичић Богдану рекао да скрене са главног пута на споредни, што је овај и урадио. Из возила је изашао Чедо Будисављевић и командовао да се возилом иде у рикверц, што је Груичић Богдан и урадио. Возило је било окренто у рикверц у односу на јamu.

Након тога изашли су напоље и Малиновић и Новаковић су изашли са људима који су се налазили у пртљажном простору. Колико се сећа људи нису извођени појединачно него сви заједно и од камиона до јаме пратили су их Чедо Будисављевић, Новаковић и Малиновић Мирко. Малиновић Мирко је имао аутоматску пушку. Богдан Груичић је стајао њему иза леђа и били су удаљени једно 15-20 метара од јаме, пошто је био мрак није могао видети ко је у кога пуцао, само је чуо пуцњеве из више оружја. Том приликом није имао оружје и нико му није давао оружје, нити је могао пуцати. Чедо је галамио на њега и Богдана Груичић и он и урадили.

Након што му је предочена одбрана Будисављевић Чеде у делу где је навео да је опт. Богуновић Милан пуцао из његовог пиштоља 7,62 мм, који му је дао јер му се аутоматска пушка у том тренутку налазила у кабини возила «ТАМ», тврдио је да није пуцао и да је то чиста лаж, при којој тврђи је остао и приликом суочења са опт. Будисављевић Чедом на главном претресу 03.11.2010. године (транскрипт аудио записа са гл.претреса од 03.11.2010. године). Опт. Чедо Будисављевић: «Ти си пуцао у [REDACTED] из мог пиштоља марке ТТ «Застава 7,62 мм», опт. Милан Богуновић : «Није тачно да сам пуцао у било кога, да сам имао оружје и да ми је неко дао оружје то није тачно, заклети се ти са својим најмилијим и ја ћу се заклети».

Потом му је предочено да је опт. Чедо Будисављевић навео да чланови породице [REDACTED] нису из возила изведени сви заједно, него појединачно, да је и опт. Богуновић Милан учествовао у извођењу, те да је прво изведен [REDACTED], опт. Богуновић је тврдио да није тачно да их је изводио, већ је само стајао крај возила, при којој тврђи је остао и приликом суочења са опт. Будисављевић Чедом.

Не може да објасни из ког разлога је био присутан у оба догађаја, и поред тога што му је лева рука била повређена.

Бранилац опт. Богуновић Милана, адв. Ђорђевић Горан у завршној речи наводи да поједини докази који су изведени на главном претресу су незаконити докази. Сматра да је записник о увиђају Окружног суда у Книну КИ бр. 1/91 од 20.11.1991. године незаконит доказ обзиром да су сви окривљени доведени без браниоца, истражни судија је без присуства браниоца приступио саслушању окривљених на околност извршења кривичног дела а који су том приликом и признали извршење кривичног дела. Такође у записнику нема констатације да су лица која су присуствовала увиђају упозорена и упозната са садржином записника о увиђају као и врстом процесне радње која се обавља. Оптуженима је стављено на терет кривично дело из кривично правног законодавства Републике Србије, иако је у то време био на правној снази Кривични закон Републике Хрватске, те у том смислу радње саслушања предузете од стране Окружног суда у Книну су незаконите. Република Српска Крајина никада није представљала државни субјекат, у том смислу одлуке њихових органа не могу се третирати као одлуке државних органа. Након детаљне анализе одбране оптужених и изведенih доказа предлаже да суд донесе ослобађајућу пресуду јер нису доказани наводи из оптужнице да је опт. Милан Богуновић на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет.

Бранилац опт. Богуновић Милана, адв. Давидов Страхиња у завршној речи детаљно анализира изведене доказе током овог поступка

и предлаже да се опт. Богуновић Милан ослободи од одговорности услед недостатка доказа.

Опт. Богуновић Милан у завршиој речи придружује се речи својих бранилаца и истиче да му је жао комплетног догађаја и да се осећа невиним.

Оптуђени Груичић Богдан у својој одбрани изнетој у истрази Окружног суда у Книну дана 26.11.1991. године, саслушан у ПУ Сомбор 28.12.2009. године у присуству браниоца адв. Бурсаћ Горана, саслушан 29.12.2009. године од стране истражног судије Окружног суда у Сомбору и 08.06.2010 године, саслушан од стране истражног судије Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као и на главном претресу дана 03.11.2010. године, негира да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, а признаје да је присуствовао извршењу дела.

У својој одбрани наводи да је за време рата у Хрватској био припадник полиције САО Крајине и распоређен у полицијску станицу у Теслинграду. Углавном је обављао послове одржавања возила. Претпостављени му је био командир Полицијске станице, Наранчић Рашо, а његов заменик у то време је био Чедо Будисављевић, за кога мисли да је обављао послове и за Државну безбедност.

Почетком '90-тих година у подруму полицијске станице неко време су били затворени чланови породице [REDACTED] и његова [REDACTED] [REDACTED], од којих му је познато да се један звао [REDACTED] [REDACTED] Рада.

У истрази Окружног суда у Сомбору, наводи да није учествовао у њиховом хапшењу, а да је чуо је да су прivedeni из разлога што се сумњало да [REDACTED] поседује радио станицу којом је откривала положај српских снага. Такође му је и Будисављевић рекао да [REDACTED] сарађују са «усташама». Били су у затвору који се налазио у подруму дечијег вртића, а где се налазила станица милиције. Са њима није имао никакве контакте и избегавао је одласке у подрум.

Током поступка пред овим судом, у овом делу мења одбрану и тврди да није знао зашто су [REDACTED] прivedeni, да би у наставку саслушања ипак потврдио да су прivedeni јер су имали радио станицу и да су сарађивали са «усташама».

У претходном поступку пред Окружним судом у Книну дана 26.11.1991. године навео је да су чланови породице [REDACTED] пуштени из затвора крајем месеца октобра 1991. године и да су отишли у непознатом правцу.

Саслушан у ПУ Сомбор дана 28.12.2009. године, мења своју одбрану тако што наводи да се сећа да су једне вечери између 18 и 19 часова код њега дошли Будисављевић Чедо, Богуновић Милан, Новаковић Горан и Малиновић Мирко. Том приликом Будисављевић га

је питао да ли је поправио комби марке «ТАМ», пошто би требало са њим да одвезу [REDACTED]. Мислио је да хоће да их вози у Книн у затвор. У том моменту није знао какве су његове намере са њима.

На главном претресу 03.11.2010. године, приликом суочења са опт. Чедом Будисављевићем, опт. Грујичић је остао при својим тврђама, док је опт. Будисављевић био категоричан да му је рекао да их возе за «Голубњачу». Из стана је кренуо наоружан, понео је пиштолј и пушку, јер је иначе и била обавеза да носе оружје.

Надаље објашњава да је Чедо Будисављевић узео комби и одвезао га до станице полиције која се налазила неких 15-так метара од његовог стана, док су Богуновић, Новаковић, Малиновић и он отишли пешке тамо. Будисављевић је комби паркирао у рикверц према станици. Када су дошли, командир Будисављевић им је рекао да [REDACTED] изведу напоље. Пошто је Богуновић имао руку у гипсу, а кренуо је први у подрум, односно према просторији у којој су били [REDACTED], он је кренуо за њим. Када је Богуновић дошао до просторије у којој су били затворени [REDACTED], скинули су резу, отворио је врата и рекао им «ајде идете за Книн».

У ходнику им је Чедо наредио да један изводи, други да их спроводи уз степениште, а остали да их вежу и стављају у комби.

Богуновић и он из затвора до ходника извели су Манетовог сина Милована кога су ту предали другој двојици, који су Миловану везали руке. Када су му биле завезане руке, завезана су му била и уста, након чега је стављен у камион.

Приликом суочења са опт. Чедом Будисављевићем *дана 17.06.2010. године*, опт. Грујичић мења одбрану у том делу тако што у једном тренутку наводи да је управо он Миловану везао руке (транскрипт аудио записа од 17.06.2010. године, стр.10).

Даље наводи да је схватио да су Чедине намере другачије и да ће највероватније бити лишени живота. Чедо му је рекао да дође и да стане поред возила, тј. код врата кроз која су у возило улазили [REDACTED]. Малиновић, Будисављевић и Новаковић довели су остале чланове породице [REDACTED] до камиона. Када су све [REDACTED] извели и ставили у возило, Чедо му је рекао да вози на Љубово удаљено око 12 километара од Теслинграда. Био је наоружан, код себе је имао пиштолј, а пушку је оставио у возилу.

Објашњава да су у кабини камиона са њим били Будисављевић и Богуновић, а у товарном простору чланови породице [REDACTED], Малиновић и Новаковић.

На путу су дошли до једног војног пункта, где су их зауставили. Командир је рекао да иду за Кореницу, тако да нико није отварао комби, нити је ко гледао шта возе, продужили су.

Када су дошли у Љубово, Чедо му је рекао да стане, изашао је напоље како би тачно осмотрио где се налази ѡама «Голубњача». Сама у

коју су бачени [REDACTED], се налази на око 12 километара од Сврачковог села, а на путном правцу према Удбини. Када је постао свестан намере својих сабораца, није више био у ситуацији да предузме било шта како би их од те сулуде намере и одвратио, а и бојао се да било шта предузме јер је сматрао да би у тој ситуацији и његов живот био угрожен. Додао је да је поступао по наређењу Будисављевић Чеде.

На путу ка «Голубњачи» Чедо је рекао да су убили [REDACTED] пре три, четири дана. Одмах га је заболео стомак и када му је Чедо рекао да скрене са пута на макадам, зауставио је возило и изашао напоље. Отворио је позади возила врата где су се налазили Малиновић и Новаковић са [REDACTED], да их пусти да изађу.

Даље објашњава да је отишао у страну и у мраку потражио место где би могао да врши велику нужду. За то време је Чедо Будисављевић сео у комби и дотерао га у рикверц тачно поред јаме. Он се налазио на 30-так метара, чуо је неколико пуцњева из кратког ватреног оружја, из пиштолја, и то негде око пет до шест, а који су допирали из правца возила. Из пушака се није пуцало из разлога што се јаче чује. Вратио се до возила, а када је дошао до задњих врата видео је Богуновића који је стајао уз врата и није био наоружан, а мисли да је имао руку у гипсусу. Видео је да два члана породице [REDACTED] недостају, и одмах му је било јасно да су били лишени живота и бачени у јаму. Након тога следећа два члана породице [REDACTED] су били изведени из возила. Стаяли су поред ивице јаме са истим повезима које су им ставили приликом њиховог извођења из затвора у Теслинграду. Богуновић и он су их, а након што су лишени живота, гурнули са ивице у јаму. Даље објашњава да се Будисављевић обратио Богуновићу и њему речима «шта чекате, гурните то двоје» и у моменту када Богуновић и он гурају два тела у јаму, тројица њихових сабораца стоје на два до три метра од њих.

Не сећа се ко је пуцао у њих, али се сећа да су користили пиштолје. Нико од њих није имао пушке. Он је имао пиштолј који је био на личном задужењу, а ради се о пиштолју тзв. «ТТ-јцу» калибра 7,62 мм, али га није употребио. Није испалио ниједан метак ни из једног оружја ни у кога од [REDACTED]. Пушку је имао у комбију.

Приликом суочења на главном претресу дана 03.11.2010. године, опт. Чедо Будисављевић је био изричит да је и опт. Груичић пуцао и то из пиштолја марке 7,62 ТТ појашњавајући да Груичић није пуцао у [REDACTED], али да је као и он пуцао у [REDACTED] што је опт. Груичић и даље негирао.

Након свега, њих петорица су сели у комби и вратили се у Теслинград.

Испитан у поступку истраге Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине дана 08.06.2010. године, објашњава да опт. Будисављевић Чедо њему никада није рекао да је Орловић наредио убиство породице [REDACTED]. Мисли да је он радио за Државну безбедност.

За Малиновић Мирка зна да је возио санитет и да је имао униформу. Богуновић Милан је у то време био у Територијалној одбрани, интендант и у униформи.

Што се тиче [REDACTED], опт. Груичић је приликом саслушања дана 28.12.2009. године у ПУ Сомбор навео је да је месец дана по његовом доласку у затвор у Книн, сазнао да је пре убиства породице [REDACTED] лишена живота и [REDACTED] жена [REDACTED], која је била Хрватица.

Међутим саслушан у претходном поступку дана 08.06.2010. године и на главном претресу 03.11.2010. године је навео да је за убиство [REDACTED] први пут чуо на путу ка «Голубњачи», када су требали скренути «десно на макадам пут», те да је тада Будисављевић рекао да су пре три или четри дана убили [REDACTED]. Чедо Будисављевић му је рекао да је он убио [REDACTED] а да су двојица била са њим, да би на главном претресу 03.11.2010. године појаснило да мисли да су са њим били Богуновић и Малиновић. Приликом суочења у поступку истраге дана 17.06.2010. године, као и на главном претресу дана 03.11.2010. године, опт. Будисављевић је остао при тврђњи да је опт. Груичићу рекао три, четири дана раније пре него што су кренули да возе [REDACTED], да су [REDACTED] ликвидирали.

Бранилац опт. Груичић Богдана, адв. Елек Милан у завршиој речи наводи да се у свему придржује претходној оцени доказа својих колега, истиче да нема доказа да је постојала наредба да се породица Ракић лиши живота и да исказ опт. Чеде Будисављевића који је два пута мењан, није поуздан. Предлаже да се ослободи од кривичне одговорности услед недостатка доказа да је извршио кривично дело које му је прецизираним оптужницом стављено на терет.

Опт. Груичић Богдан у завршиој речи у свему се придржује речи свога браниоца. Истиче да му је жао породице [REDACTED].

У доказном поступку суд је прочитao писмене доказе и то :

Спис Вишег суда у Сомбору Ки 104/09, захтев за спровођење истраге Окружног јавног тужилаштва Сомбор бр.31/06 од 30.12.2009. године, решење о спровођењу истраге Окружног суда Сомбор бр.Ки.104/09 од 31.12.2009. године, решење Вишег суда Сомбор бр.Ки.104/09 од 04.01.2010. године, наредба Вишег суда од 04.01.2010.године, лекарска документација за опт.Богуновић Милана од 03.12. и 08.12.2009. године Здравственог центра Бачки Грачац, отпушна листа са епикризом за Богуновић Милана, Здравственог центра «Др Радивој Симоновић» Сомбор, Орг. Јединица Одељење психијатрије, број историје болести 14006/09 Ц-456, извештај лекара специјалисте број

83
2

картона 28475, Здравственог центра «Др Радивој Симоновић» Сомбор, извештаји лекара специјалисте Дневне болнице, Здравственог центра «Др Радивој Симоновић» Сомбор за опт. Богуновић Милана, извештај из КЕ МУП-а РС, ПУ за град Београд, број 235.2.1/41/10 од 11.01.2010. године за Будисављевић Чеду; чита се извештај из КЕ МУП-а РС, ПУ за град Београд, број 235.2.1/40/10 од 11.01.2010. године за Малиновић Мирка; извештај из КЕ МУП-а РС, ПУ за град Сомбор, број 235-3-21/10 од 11.01.2010. године за Богуновић Милана; захтев за проширење истраге Вишег јавног тужилаштва у Сомбору бр.Кт 31/06 од 09.04.2010. године; решење о одређивању притвора према Орловић Душану, Вишег суда Сомбор бр.Ки 4/10 од 21.04.2010. године; наредба од 21.04.2010. године, извештај вештака специјалисте медицинске психологије Верице Дедић за опт.Будисављевић Чеду од 15.02.2010. године, за Богуновић Милана од 18.02.2010. године, за Груичић Богдана од 19.02.2010. године и за Малиновић Мирка од 25.02.2010. године, налаз и мишљење др Влашки Милојка, Опште болнице «Др Р. Симоновића» Сомбор, Служба за психијатрију, Одељење психијатрије од 24.02.2010. године, извештај из КЕ, Република Хрватска, Министарства правосуђа број 514-04-02-02-10-02 од 26.05.2010. године за Богуновић Милана, Будисављевић Чеду, Груичић Богдана и Малиновић Мирка, налаз и мишљење судског вештака доц.др Ђорђа Алемпијевића од 14.06.2010. године, решење Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине о спровођењу истраге против Орловић Душана и Новаковић Горана у предмету Ки-По₂ 87/2010 од 18.06.2010. године, као и решење о одређивању притвора и наредба за издавање потернице од 18.06.2010. године; чита се решење о прекиду истраге Ки-По₂ 87/2010 од 28.06.2010. године, поднесак заменика тужиоца за ратне злочине од 20.05.2010. године којим извештава да је преузето кривично гоњење против Орловић Душана, Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка, Богуновић Милана, Груичић Богдана и Новаковић Горана, врши се увид спис Окружног суда у Сомбору Ки.82/06, чита се записник о увиђају од 20.11.1991. године, врши се увид у спис Окружног суда у Книну бр.Кио.2/91 и спис Жупанијског суда у Госпићу Кио.12/01, чита се решење истражног судије Окружног суда у Книну, САО Крајина, број Кио 2/91 којим је одређен притвор против осумњичених Будисављевић Чеде, Груичић Богдана и Богуновић Милана, а који им се рачуна од дана лишавања слободе од 15.11.1991. године, врши се увид у фотодокументацију МУП-а Република Хрватска, Полицијска управа личко-сењска, Одјел оперативних послова бр.114/2001 од 11.12.2001. године, као и у фотографије од 1 до 26, чита се наредба о издавању потернице за Будисављевић Чеду, Окружног суда Кио.2/91 од 25.12.1991. године, као и поднесак Републике Српске Крајине - Окружни суд Книн бр. Кио 2/91 од 15. маја 1992. године, извештај из КЕ ПУ Зрењанин број 235-2-2701-02 од 10.09.2010. године за Груичић Богдана; Малиновић Мирка Богуновић Милана,

Бидосављевић Чеду, службена белешка Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима К-По2 Су 44/10, читају се изводи из прекрајне евиденције Републике Хрватске за Будисављевић Чеду, Малиновић Мирка, Богуновић Милана и Груичић Богдана, као и извештаји из КЕ од 22.09.2010. године, чита се извештај лекара специјалисте за Бакић Марију од 27.10.2010. године, као и за Сукур Јеку од 02.11.2010. године, врши се увид у скице места ликвидације породице Ракић сачињене од стране оптужених Груичић Богдана, Богуновић Милана и Будисављевић Чеде, врши се увид у извод географске карте достављене од Републичког геодетског завода, Сектор за картографску обраду и издаваштво, чита се поднесак ВБА бр. 16699-2 од 26.11.2010. године.

Допис Републике Хрватске, Управе за заточене и нестале Министарства обитељи, бранитеља и међугенерацијске солидарности од 26.10.2007. године, записник састављен код Завода за судску медицину и криминалистику у Загребу од 04.10.2004. године, извештај ДНА лабораторија Завода за судску медицину и криминалистику од 10.02.2004. године, потврда о смрти за [REDACTED], записник састављен код Завода за судску медицину и криминалистику у Загребу од 01.10.2004. године, извештај Завода за судску медицину и криминалистику од 10.10.2007. године као и мишљење проведене анализе ДНА за [REDACTED], [REDACTED], резултати анализе ДНА за [REDACTED], [REDACTED], потврда о смрти Завода за судску медицину Загреб за [REDACTED], записник Завода за судску медицину од 01.10.2004. године, од 04.10.2004. године, потврда о смрти за [REDACTED] Завода за судску медицину Загреб, потврда о смрти за [REDACTED] а, обавештење Дома здравља Оџаци од 26.11.2010. године

Извршен је увид у здравствени картон опт.Богуновић Милана достављен од стране Опште болнице «Др Радивој Симоновић» Сомбор – Одељење за дневни третман психијатријских болесника, извештај МУП РС, УКП, Службе за откривање ратних злочина 03/4-3 бр.230-9331/10 од 26.11.2010. године, о извршеним проверама за лица Вуњак Драган и Вујновић Драган, извештај Министарства правде БиХ бр.02/1-3-11631-10 од 19.11.2010. године, о извршеним проверама за лице Вуњак Драгана, врши се увид у медицинску документацију за опт. Богуновић Милана достављену од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција у Новом Саду од 09.12.2010. године,

Допис Жупанијског суда у Карловцу од 06.12.2010. године којим је суд обавештен да у списима који поседује Жупанијски суд у Карловцу не постоји записник о увиђају на месту убиства [REDACTED] нема података о скици лица места, photoelaboratu, и да не постоји аудио и видео запис везан за кривично дело извршено код јаме «Голубњача».

Најаз и мишљење судских вештака др Наде Јанковић и др Александра Јовановића од 17.12.2010. године, документација Жупанијског суда у Осијеку Кир.991/10 од 24.11.2010. године, обавештења Жупанијског суда у Чаковцу, Копривници, Великој Горици, Вуковару, Вараждину, Пожеги, Бјеловару, Задру, Славонском Броду, Ријеци, Вировитици, Сиску, Дубровнику, Шибенику, Сплиту, Пули, Бујама, Лабину, Пазину, Поречу, Ровиња, допис Жупанијског суда у Госпићу бр.21 Су 423/2010-2 од 02.11.2010. године, допис Жупанијског суда у Госпићу бр.Кр.14/10 од 16.11.2010. године, допис Жупанијског суда у Карловцу К 16/10-186 од 30.11.2010. године и оптужница Жупанијског државног одвјетништва у Госпићу бр. ДО-К-4/00 од 29.12.2009. године, службена белешка од 10.01.2011. године и 12.01.2011. године, обавест проф. Давора Стриновића из Завода за судску медицину и криминалистику – Загреб од 14.01.2011. године, допис Жупанијског суда у Госпићу од 20.12.2010. године у прилогу кога је достављен допис Амбуланте Удбина којим нас обавештавају да опт. Милан Богуновић у амбуланти у Удбини не поседује никакву медицинску документацију, решење Жупанијског суда у Госпићу Кио.90/96-18 од 16.01.2001. године, као и поднесак Жупанијског државног одвјетништва у Госпићу број ДО-К-4/00 од 11.01.2001. године, допис Републике Хрватске, Министарства обитељи, бранитеља и међугенерацијске солидарности број 519-08-10-3 од 22.01.2011. године - подаци за ██████████ Управа за заточене и нестале, и то службена евиденција, као и оперативна евиденција, допис Опћинског суда у Госпићу, број 21 Су 54/2011 од 01.02.2011. године – да није покренут поступак ради проглашења нестале особе ██████████, за умрлу.

Читањем извештаја из казнене евиденције за опт.Будисављевић Чеду и то извештаја МУП-а РС за град Нови Сад бр.235-2 /2018 од 28.09.2010 године, извештаја Министарства Републике Хрватске број 514-04-02-02-10-02 од 22.09.2010 године, те извештаја из прекрајне евиденције Министарства Републике Хрватске бр 514-04-02-02-10-02 од 23.09.2010 године ,суд је утврдио да исти није осуђиван.

Читањем извештаја из казнене евиденције за опт. Богуновић Милана и то извештаја МУП-а РС за град Сомбор 235-3-936/10 од 08.09.2010 године, извештаја Министарства Републике Хрватске број 514-04-02-02-10-02 од 22.09.2010 године, те извештаја из прекрајне евиденције Министарства Републике Хрватске бр 514-04-02-02-10-02 од 23.09.2010 године ,суд је утврдио да исти није осуђиван.

Читањем извештаја из казнене евиденције за опт. Груичић Богдана и то извештаја МУП-а РС за град Зрењенин 235-2-2701-02 од 10.09.2010 године, извештаја Министарства Републике Хрватске број 514-04-02-10-02 од 22.09.2010 године, те извештаја из прекрајне евиденције

Министарства Републике Хрватске бр 514-04-02-02-10-02 од 23.09.2010 године ,суд је утврдио да исти није осуђиван.

Читањем извештаја из казнене евиденције за Малиновић Мирка и то извештаја Министарства Републике Хрватске број 514-04-02-02-10-02 од 22.09.2010. године, те извештаја из прекрајне евиденције Министарства Републике Хрватске бр 514-04-02-02-10-02 од 23.09.2010 године ,суд је утврдио да исти није осуђиван, док је из извештаја МУП-а РС за град Београд број 235.2.1/16655/10 од 9.09.2010 године утврђено да је исти о[REDACTED] К[REDACTED]
2[REDACTED] П[REDACTED] М[REDACTED]
Р[REDACTED]

Суд је у доказном поступку испитао сведоке Мирић Милана, Наранчић Радомира, Драгичевић Марка, Јакшић Милана, Момчиловић Ђорђа, Штрбац Милорада, Димић Петра и Мишчевић Драгана; сведоке оштећене Грбац Ивицу, Димић Невенку, Кеџојевић Радмилу и Сукур Ђорђа; на главном претресу дана 14.02.2011. године, у смислу члана 337 став 1 тачка 1 ЗКП-а на сагласан предлог странака прочитao исказе оштећених Бакић Марије и Сукур Јеке обзиром да су због здравствених проблема, а што је утврђено из лекарских извештаја и то за Бакић Марију од 27.10.2010. године, а за Сукур Јеку од 02.11.2010. године, биле спречене да приступе на главни претрес.

Суд је испитао и судске вештаке др Ђорђа Алемпијевића, др Верицу Дедић и др Милојка Влашки, а путем видеоконференцијске везе испитан је и сведок проф.др Давор Стриновић, обзиром да је исти био спречен да присуствује главном претресу и предложио да буде испитан путем видеоконференцијске везе, а како је то обавестио суд поднеском од 10.01.2011. године.

Одредбом члана 14 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, прописано је да ако није могуће обезбедити присуство сведока или оштећеног на главном претресу, њихово испитивање може се вршити путем видеоконференцијске везе.

Испитивање путем видеоконференцијске везе обављено је и на начин предвиђен одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и Другог додатног протокола уз ову Конвенцију.

Сведок Мирић Милан испитан у претк rivичном поступку Окружног суда у Новом Саду Кри. 1370-06 од 23.11.2006. године, у истрази Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине Ки-Пло2 од

21.06.2010. године, те на главном претресу дана 05.11.2010. године навео је да су оружани сукоби у Теслинграду почели званично 28.08.1991. године. У то време се налазио на месту комаданта ТО Теслинград и његова дужност је била да организује одбрану града и заштиту цивилног становништва. Оптужени Милан Богуновић је био његов заменик односно заменик за позадину. Његова дужност је била да набавља оружје, храну и све што је било потребно. Колико се сећа Богуновић је у то време имао руку у гипсу.

Објашњава да се кућа у којој су боравили [REDACTED] налазила на рубном подручју са хрватским снагама. [REDACTED] је познавао од раније, а код њега је био евидентиран као цивил. Познато му је да је његова жена [REDACTED], била Хрватица. Фактички није желео да се бори ни на једној ни на другој страни. Наводи да је од командира чете добио притужбе да [REDACTED] Маре, кога је познавао од раније, и његови синови неће да иду на положаје нити на Кленовац нити на Лички Осик.

Обавио је разговор са Манетом у присуству пуковника Вуњака и речено је да морају ићи на положај или према Теслинграду или према Кленовцу где су имали кућу. Познато му је да су у октобру приведени [REDACTED] у Станицу специјалних јединица где су саслушавани. Задржани су у подрумским просторијама које су фактички просторије за задржавање приведених лица. Мисли да су приведени код Будисављевић Чеде који је у то време обављао функцију командира специјалних јединица у том граду.

Детаљи саслушања [REDACTED] нису му познати, а причало се да су они након 4-5 дана од када су приведени, нестали. Тада се у месту причало да су убијени и бачени у јаму Голубњача. Нема непосредних сазнања, али су у време њиховог привођења рекли да је повод био што су пронашли радио станицу у бунару њихове куће.

Сведок Наранчић Радомир испитан у истрази Окружног суда у Сомбору Ки. 82/06 од 12.01.2007. године, пред истражним судијом Вишег суда у Сомбору Ки. 104/09 од 11.01.2010. године, те на главном претресу дана 05.11.2010. године је навео да су сукоби у реону Теслинграда, Широке Куле и Острвице започели на празник «Госпојну», односно 28.08.1991. године. Полицијска станица у Теслинграду је формирана 21.08.1991. године и бројала је негде око 30 људи. Објашњава да се у близини Теслинграда налазила пруга и са једне стране пруге биле су јединице српских снага, а са друге стране пруге налазиле су се непријатељске јединице, јединице хрватских снага.

Наводи да је у току 1991. године живео у Теслинграду где је био командир полицијског одељења. Чедо Будисављевић је био командир одељења специјалне полиције, и хијерархијски је био њему потчињен, али фактички није могао имати утицаје на његово понашање и његове одлуке.

Колико је њему познато породица [REDACTED] њима није била интересантна али су стизале дојаве да су они шпијуни. Првенствено је о томе говорио њихов комшија Сулејман, али је он сматрао да је то резултат њихових ранијих комшијских свађа.

Милан Вуњак, који је био војно лице у пензији, једном приликом му је рекао да се Ракићи приведу на информативни разговор. Лично није дао никакав налог за привођење. Познато му је да је постојала тзв. «Зољина група», која је била независна од његовог полицијског одељења, а били су у склопу тадашње ЈНА и да су у привођењу чланова породице [REDACTED] учествовали «Рамбо» и «Зоља». Вуњак Милан и он су имали намеру да заштите чланове породице Ракић, јер су по њему оптужбе биле неосноване. Последњи пут када су приведени под оптужбом да поседују радио станицу он се није налазио у Теслинграду и о томе је обавештен након повратка.

Једно јутро, а како то објашњава приликом испитивања у истрази Окружног суда у Сомбору 12.01.2007. године, када је дошао у Теслинград, видео је да [REDACTED] нема у притвору, питao је заменика Чеду Будисављевића где су [REDACTED], а он је одговорио да су вероватно отишли преко пруге, што у жаргону значи да су прешли преко непријатељу, на супротну страну или да су лишени живота, да би у даљем току испитивања објаснио да му је када се вратио из Книна, Будисављевић рекао пред станицом полиције да су [REDACTED] стрпали у комби, убили их, а затим бацали у јаму Голубњача, те да је поред њега било још четворо људи не наводећи њихова имена.

О свим дешавањима односно, о убиству породице [REDACTED] обавестио је начелника. Наиме, Драгичевић Марко је са својим сарадницима дошао у Теслинград и позвао њега и Будисављевића да дођу у Грачац као би били саслушани, што су они и учинили.

На главном претресу 05.11.2010. године мења исказ утолико што наводи да су [REDACTED] прешли преко пруге и отишли Хрватима и да он није имао сазнања да су [REDACTED] лишени живота.

Чуо је да је након хапшења вршен претрес куће [REDACTED], а што се тиче радио станице, чуо је да је нека радио станица донета у просторије полицијске станице, али му није познато од кога је одузета и ко је донео.

Сведок Драгичевић Марко испитан у фази истраге Вишег суда у Београду Ки-По₂ 87/10 08.06.2010 године, те на главном претресу дана 04.11.2010 године је навео да је 1991. године био начелник јавне безбедности Грачац. У то време Будисављевић Чедо је био командир специјалне јединице Теслинград. Објашњава да би се специјалне јединице ставиле под контролу, командирали тих специјалних јединица су постали заменици командира одељења или станице милиције на одређеном подручју где су се налазиле. Тако да су те јединице у

редовним активностима припадале Министарству унутрашњих послова. Чедо Будисављевић био је и заменик командира ПС у Теслинграду.

Начелник државне безбедности Републике Српске Крајине, био је Орловић Душан кога иначе познаје. Сматра да Будисављевић није могао добијати формална наређења од Орловића, а његово је било да ли ће слушати.

О убиству породице [] има само посредња сазнања. Наиме, а како је то навео у претходном поступку 08.06.2010. године, једном приликом отишао је у Теслинград који је рубно подручје, граничи се са Госпићем који је био под хрватским снагама. Народ је био узнемирен, јер је било сазнања да хрватске снаге припремају упад, а пре тога су неколико дана гранатирали Теслинград и дошло је до узнемирања јавности. Због тога је планирао да сазове скуп народа. Дошао је у Теслинград ради састанка са одређеном групом људи, међутим хрватске снаге су одмах почеле гранатирање, тако да није успео да одржи ни састанак са припадницима одељења милиције у Теслинграду. У једном тренутку пришао му је Наранчић Радомир зв. Рашо, командир милиције у Теслинграду, и рекао му је да не може више да трпи притиске и незадовољство народа, те да је убијена цела породица, и да је у то умешан Будисављевић Чеда и одређена група људи чија му имена нису позната.

Он је позвао Наранчић Радомира и Будисављевић Чеду на разговор у Грачац.

Сведок Момчиловић Ђорђе испитан пред истражним судијом Првог општинског суда у Београду Кри. 994/06 од 22.11.2006. године, истражним судијом Вишег суда у Сомбору Ки. 4/10 од 25.01.2010. године, те на главном претресу дана 05.11.2010. године је навео да се неколико месеци пред рат оформила Мартићева полиција и када се запуцало у Личком Осику дошли су и формирали полицијску станицу око 28.08.1991. године. Територијална одбрана и полиција су имали канцеларије једну до друге. Наранчић Радомир је био командир полиције, а његов заменик је био Будисављевић Чеда.

Налазио се у резервном саставу полиције, тако да му је познато да је октобра месеца 1991. године ухапшена породица []. Породица [] је пре рата живела у месту Подови, и познато му је да је у то време избио сукоб између [] и њиховог комшије Илимић Сулејмана звани Сульја. Објашњава да је Сульју, док је био дежуран, видео у неколико наврата да долази испред полицијске станице да пријави [] и фамилију. Тада их је питao како је горе у Подовима а они су одговорили да држе стражу. Објашњава да они нису долазили по распоред страже у станицу милиције, већ су само чували своје имање.

По граду је почело да се прича да они сарађују са Хрватима али је већина била убеђена да то није истина. Та фамилија је била позната као радна, вредна и школована.

Познато му је да у моменту када су ухапшени чланови породице [REDACTED] није била ухапшена [REDACTED].

Сећа се да је једног јутра у време дежурства испред Станице безбедности, а у друштву колеге Драгана Војновића, био позван од стране Чеде Будисављевића да крену на терен. Будисављевић Чеда је изашао, сели су у аутомобил марке «Форд» од покојног [REDACTED] и кренули према Кули. Пошли су до куће породице [REDACTED] у којој је била [REDACTED], једина која нија била ухапшена. Чеда их је довезао испред викендице и онда је њему и Драгану наредио да чувају стражу, а кућа се налазила на граници са хрватским снагама. Отишао је према хрватској страни, а Драган је отишао ка српској страни, и један од другог су били удаљени на једно 100 метара. Чеда је ушао у викендицу, и након неког времена је изашао са [REDACTED] која је држала једну спортску торбу, у којој су се налазиле женске интимне ствари. Будисављевић ништа није коментарисао, почeo је да претура по торби и из ње је извукao један пиштолј марке «Вис».

Овај случај је пријавио Станици безбедности Грачац, али су тада Ракићи као и [REDACTED] већ били убијени. Сведок сматра да је мотив за убиство породице Ракић по причи оних који су то организовали, било постојање радио станице у њиховој кући.

Малиновић Мирка је у то време виђао у станици полиције, али му није познато да ли је припадао полицији или Територијалној одбрани. Богуновић Милан је обављао послове набавке муниције и наоружања. Груичић Богдан је био у полицији и виђао га је на стражарским местима.

Сви су били униформисани и имали су шарене униформе. Сматра да је Будисављевић Чеда оформио клан и да су Малиновић, Богуновић Милан, Груичић Богдан и Новаковић Горан поступали по наредбама Наранџић Радомира и Будисављевић Чеде. Није му познато да ли је Чеда Будисављевић контактирао са Државном безбедности Крајине. Чуо је за име Душан Орловић, али не зна која је била његова функција.

Сведок Штрбац Милорад испитан од стране истражног судије Првог општинског суда у Београду Кри. 994/06 22.11.2006. године, у истрази Вишег суда у Сомбору Ки. 4/10 од 01.03.2010. године те на главном претресу дана 05.11.2010. године је навео да су сукоби у Теслинграду почели 28.08.1991. године на празник «Велику Госпојну». У то време се налазио у Мартићевој полицији. Почетком рата сви су били све, и то војска и полиција, па су му из тог периода познати Будисављевић, Богуновић Милан и Груичић Богдан.

Познавао је породицу [REDACTED]. Што се тиче дешавања у вези са породицом Ракић зна само из приче. Познато му је да су чланови

породице [REDACTED] у току 1991. године били у затвору и то [REDACTED], [REDACTED]. Касније се причало да су побијени мада о томе нема непосредна сазнања. Прво се причало да су шпијуни, а после је чуо да су убијени због новца. Не зна ко их је ухапсио зашто су ухапшени нити ко их је ликвидирао. Причало се да је пронађена нека радио станица.

Сведок Димић Петар испитан у истрази Окружног суда у Сомбору Ки 82/10 22.11.2006. године, у истрази Вишег суда у Сомбору Ки 4/10 25.01.2010. године, те на главном претресу дана 04.11.2010. године, навео је да је његова супруга Невенка рођена сестра [REDACTED]. У време борбених дејстава током 1991. године налазио се у селу Острвица, а последњи пут се чуо са фамилијом Ракић негде око «Велике Госпоине» 28.08.1991. године.

Навео је да није био непосредни очевидац догађаја када су убијени чланови породице [REDACTED]. О том догађају има сам посредна сазнања. Од Вуњака је сазнао да су [REDACTED] и [REDACTED] били ухапшени. [REDACTED] је ухапсио Чеда Будисављевић испред куће у Широкој Кули, [REDACTED] је ухапшен у једној викендици, а [REDACTED] у месту Љубово док се налазио у путничком возилу. Чуо је причу да је њихов комшија Суљо отишао у ТО Теслинграда и тамо пријавио [REDACTED] да носи радио станицу којом одржава везу са «усташама». Познато му је да је Суља имао и раније размирице са [REDACTED]. Да су [REDACTED] убијени сазнао је негде око 20. октобра 1991. године. Познато му је да је и [REDACTED] била затворена са [REDACTED], [REDACTED] и да је и она убијена заједно са њима.

Такође је чуо да је [REDACTED] убијена и запаљена пре него што су одведени [REDACTED]. Испричали су му да је убијена и запаљена у подруму викендице Сердар Милана, која се налазила у селу Подови. Када је то чуо отишао је на лице места пронашао је остатке од [REDACTED] и закопао је заједно са комшијама у дворишту викендице. За Рендулић Петра никада није чуо.

Сведок Мишчевић Драган испитан од стране истражног судије Првог општинског суда у Београду Кри 994/06 22.11.2006. године, истражног судије Вишег суда у Сомбору Ки 104/09 од 11.01.2010. године, те на главном претресу дана 04.11.2010. године наводи да је до октобра 1991. године био на обуци у Голубићу заједно са Будисављевић Чедом. Од октобра 1991. године се налазио у Теслинграду и то у саставу ТО. Углавном је био на положају на «Кецу», који је обухватао главну улицу која прелази преко пруге и иде према Старом Осику.

Ништа му није познато у вези страдања породице [REDACTED]. Наиме, Ракићи нису живели у самом граду Теслинграду, већ су живели у Кули.

Познато му је да је породица [REDACTED] била приведена у станицу милиције и да су убијени, а разлог му није познат.

Познаје Богуновића, Груичића, Новаковића и Малиновића јер су сва живели 1991. године у Теслинграду. Сви су носили оружје и сви су били и војска и полиција.

Сведок Вуњак Драган испитан у истрази Окружног суда у Книну 24.12.1991. године, те на главном претресу 18.01.2011. године навео је да је 1991. године био у специјалној јединици под непосредном командом «капетана Драгана» и да су у Теслинграду били смештени у биоскопу. Будисављевић Чедо је незванично напустио специјалну јединицу када је породица [REDACTED] нестала, као и да је и њему у то време био непосредно надређен «капетан Драган». Навео је да је чуо да је [REDACTED] у затвор довела «Чедина група», у којој су били између осталих Богуновић и Груичић. Познато му је да је Богуновић Милан био припадник ТО, док је Груичић Богдан био припадник цивилне милиције, као и да су Чеда, Богуновић и Груичић у то време стално били заједно.

Чуо је да су сви чланови породице [REDACTED] доведени у затвор у Теслинград, осим [REDACTED] је и да су приведени из разлога што је код њих пронађена радио саница. Од Будисављевић Чеде тражио је да му покаже ту радио станицу, али је он увек избегавао. Лично му је познато да код породице [REDACTED] није нађен никакав доказ који би упућивао на то да они раде за «усташе». Од Момчиловић Ђорђа и Вујновић Драгана чуо је да су једном приликом њих двојица чували стражу код куће где је [REDACTED] становала, а Чедо Будисављевић је са [REDACTED] био у кући.

Од оптуженог Будисављевића је чуо да су сви убијени и бачени у јаму «Голубњача».

Оштећена [REDACTED] чији су искази дати пред истражним судијом Окружног суда у Сомбору дана 22.11.2006. године и Вишег суда у Сомбору дана 05.02.2010. године, прочитани на главном претресу 14.02.2011. године у смислу члана 337 став 1 тачка 1 ЗКП-а, навела је да она није очвјидац убиства њеног брата [REDACTED] и његове породице. Тек након годину дана је чула кроз причу у селу да су они убијени. Дала је крв да би се урадила ДНК анализа ради идентификације посмртних остатака њеног брата [REDACTED] и његове породице. Посмртни остаци [REDACTED] су пронађени у јами «Голубњача» те су их сахранили.

На главном претресу дана 04.11.2010. године испитана је и [REDACTED] која је навела да нема непосредних сазнања о страдању породице [REDACTED] и познато јој је само из приче њене тетке Невенке Димић.

Оштећена се придржује кривичном гоњењу, а одштетни захтев ће истаћи накнадно.

Оштећена [REDACTED] чији су искази дати пред истражним судијом Окружног суда у Сомбору дана 22.11.2006. године и Вишег суда у Сомбору дана 25.01.2010. године, прочитани на главном претресу дана 14.02.2011. године у смислу члана 337 ст 1 тачка 1 ЗКП-а, навела је да је она рођена сестра [REDACTED]. Није очвјидац убиства Р. [REDACTED], његове [REDACTED]. О томе је сазнала само из прича и из штампе.

На главном претресу дана 04.11.2010. године испитан је и [REDACTED] Т. [REDACTED] која је рођена сестра [REDACTED]. Познато му је да је у октобру 1991. године породица [REDACTED] живела у Широкој Кули у засеоку Подови. Крајем децембра 1991. године су сазнали да је породица [REDACTED] убијена. Нема никаквих сазнања нити података везаних за смрт Р. [REDACTED], нити је у контакту са њеном породицом.

Оштећени се придружује кривичном гоњењу а одштетни захтев ће истаћи накнадно.

Оштећена [REDACTED] испитана 09. марта 1992. године пред Окружним судом у Книну, пред истражним судијом Окружног суда у Сомбору дана 22.11.2006. и 25.01.2010. године пред истражним судијом Вишег суда у Сомбору и на главном претресу од 04.11.2010. године навела је да јој је [REDACTED] рођени брат. Породица Р. [REDACTED] је живела у Широкој Кули, а имали су једну кућу у Личком Осику-Теслинграду. Од свог супруга је сазнала да су њен брат и његова породица убијени, а да је [REDACTED] убијена и запаљена. Иначе [REDACTED] је била Хрватица.

Током 2003. године, по позиву, отишла је у Загреб када је дала крв ради рађења ДНК анализе да би се утврдило да ли се посмртни остаци чланова породице [REDACTED] налазе у јами «Голубњача» код Сврачковог села.

Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев који ће накнадно определити.

Оштећени [REDACTED] испитан на главном претресу од 01.12.2010. године је навео да је братанац покојне [REDACTED] и да му је познато да су [REDACTED] живели у засеоку изнад Широке Куле, који се зове Сердари. Кућа се налазила у храстовој шуми, а најближа кућа се налазила на једно 700 метара од ње. Нема непосредних сазнања о лишавању живота породице Ракић.

Чуо је да је Чеда Будисављевић заједно са још групом ухапсио [REDACTED] [REDACTED] јер нису хтели да приступе паравојној јединици САО Крајине. Познато му је да су чланови породице [REDACTED] убијени и бачени у јamu «Голубњача», а да је [REDACTED] убијена у кући и запаљена. Никакву потврду о смрти [REDACTED]

██████████ нема. За Рендулић Петра никада није чуо и он му није у ни у каквом сродству. Придружује се кривичном гоњењу.

Анализом и оценом свих изведенних доказа како појединачно тако и у вези са осталим изведенним доказима као и наводима одбране оптужених, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 18 и 353 ЗКП-а, нашао да су оптужени извршили описане радње, у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци ове пресуде:

Наиме, увидом у списе предмета утврђено је да је поступак против опт. Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка, Гручићић Богдана и Богуновић Милана започет пред Окружном судом у Книну тако што је према опт. Будисављевић Чеди, Богуновић Милану, Гручићић Богдану Малиновић Мирку и Новаковић Горану решењем Кио. 2/91 од 19.12.1991. године одређено спровођење истраге због постојања основане сумње да су извршили кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС. Такође решењем истог суда од 26.11.1991. године према опт. Будисављевић Чеди, Богуновић Милану и Гручићић Богдану одређен је притвор који се окривљенима Богуновић Милану и Гручићић Богдану рачунао од 15.11.1991. године када су лишени слободе па све до 15.05.1992. године, када је притвор због истека законских рокова укинут. Наредбом од 25.12.1991. године за опт. Будисављевић Чеду издата је потерница јер је исти побегао из Окружног затвора у Книну.

Истражним захтевом Жупанијског државног одвјетништва у Госпићу До-К-4/00 од 02.03.2001. године Будисављевић Чеди, Гручићић Богдану, Малиновић Мирку, Новаковић Горану и Богуновић Милану стављено је на терет постојање основане сумње да су извршили казнено дјело против вредности заштићених међународним правом, ратним злочином против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ РХ.

Решењем Жупанијског суда у Госпићи Кио. 12/01 од 16.03.2001. године против окр. Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка, Гручићић Богдана, Богуновић Милана и Горана Новаковића одређено је спровођење истраге због постојања основане сумње да су извршили кривично дело против вредности заштићених међународним правом, ратним злочином против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ РХ, у време на месту и на начин ближе описаном у истражном захтеву Државног одвјетништва у Госпићу До-К-4/00 од 02.03.2001. године.

Из захтева за спровођење истраге ОЈТ-а у Сомбору Кт. 31/06 од 30.12.2009. године, утврђено је да је осумњиченима Будисављевић Чеди,

Малиновић Мирку и Богуновић Милану стављено на терет постојање основане сумње да су извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 КЗ-а, а осумњиченима Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану, Горану Новаковићу и Груичић Богдану кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ-а.

Решењем Окружног суда у Сомбору Ки. 104/09 од 31.12.2009. године према окр. Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану, Груичић Богдану и Новаковић Горану одређено је спровођење истраге због постојања основане сумње да су окр. Будисављевић Чеда, Малиновић Мирко и Богуновић Милан извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 КЗ-а, а окр. Будисављевић Чеда, Малиновић Мирко, Богуновић Милан, Новаковић Горан и Груичић Богдан тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ-а.

Решењем Окружног суда у Сомбору Кри. 185/09 од 29.12.2009. године према опт. Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану и Груичић Богдану одређен је притвор.

Решењем Окружног суда у Сомбору Ки. 104/09 од 04.01.2010. године према окр. Новаковић Горану одређен је притвор и расписана потерница.

Захтевом за проширење истраге Вишег јавног тужилаштва у Сомбору КТ 31/06 од 09.04.2010. године осумњиченом Орловић Душану стављено је на терет постојање основане сумње да је извршио кривично дело дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ-а у вези члана 33 КЗ-а.

Решењем Вишег суда у Сомбору Ки 4/10 од 21.04.2010. године према окр. Орловић Душану одређено је проширење истраге због постојања основане сумње да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ-а у вези члана 33 КЗ-а.

Решењем Вишег суда у Сомбору Ки. 4 /10 од 21.04.2010. године према окр. Орловић Душану је одређен је притвор и расписана потерница.

Из дописа КТРЗ од 6/10 од 18.05.2010. године, утврђено је да је Тужилаштво за ратне злочине прузело гоњење против горе наведених лица, подношењем захтева за спровођење истраге Вишем суду у Београду, налазећи да се у радњама Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка, Богуновић Милана, Груичић Богдана и Новаковић Горана стичу

34
24

елементи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Из дописа Жупанијског суда у Госпићу од 02. децембра 2010. године број 21 СУ-423/2010-2 те дописа истог суда од 18.11.2010. године утврђено је да је пред Жупанијским судом у Госпићу против Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка, Богуновић Милана и Груичић Богдана довршен истражни поступак који је вођен под пословним бројем КИО.12/01, те је Жупанијско државно одвјетништво у Госпићу у односу на наведена лица подигло оптужницу, те је спис достављен да даљу одлуку, односно суђење Жупанијском суду у Карловцу под пословним бројем К.1/10 дана 31. маја 2010. године, будући да Жупанијски суд у Госпићу није могао да састави веће које би судило за ратне злочине.

Из дописа Жупанијског суда у Карловцу од 30. новембра 2010. године, те из достављене оптужнице Жупанијског државног одвјетништва у Госпићу број До К.4/00 од 29.12.2009. године је утврђено да се против Будисављевић Чеде, Груичић Богдана, Малиновић Мирка, Новаковић Горана и Богуновић Милана по напред наведеној оптужници води поступак пред Жупанијским судом у Карловцу због кривичног дела против вредности заштићених међународним правом ратним злочином против цивилног становништва из члана 120 става 1 ОКЗ РХ. За исти кривичноправни догађај. Оптужница је стала на правну снагу 29. децембра 2009. године.

Одредбама члана 3 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано је да државни органи Републике Србије одређени овим Законом надлежни су за вођење поступка за кривична дела из члана 2 овог Закона која су извршена на територији бивше СФРЈ, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се о тешком кршењу међународног хуманитарног права која су извршена на територији бивше Југославије од 01. Јануара 1991. године која су наведена у Статуту међународног кривичног суда за бившу Југославију. Сходно томе заснована је надлежност Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине за поступање у овом кривичном поступку.

Након свестране и брижљиве оцене доказа суд је утврдио следеће:

Околност да се критични догађај одиграо у време оружаних сукоба на подручју садашње Републике Хрватске и тадашње САО Крајине, те да је на подручју општине Теслинград (Лички Осик) у

ег догађаја био у току оружани сукоб, суд је утврдио из Чеде Будисављевића, те исказа сведока Мирић Милана, Радомира, Момчиловић Ђорђа, Мишчевић Драгана и Јевић Марка који су навели да су сукоби у реону Теслинграда и роке Куле започели на празник «Велику Госпоину», 28.08.1991. године, да су се водиле борбе између припадника српских снага ТО САО Крајине, полиције и војске са једне стране, а са друге стране хрватских оружаних снага и Збора народне гарде. У насељу Лички Осик који је преименован у Теслинград почетком 1991. године, живело је већином српско становништво, а у другом делу Старог Личког Осика живело је претежно хрватско становништво. Линија разграничења на подручју општине Теслинград где су се водиле борбе управо између наоружаних група српске и хрватске стране, обухватала је главну улицу која прелази преко пруге и иде према Старом Осику.

Формирана је и полицијска станица у Теслинграду 21.08.1991. године која је била лоцирана у сали Друштвеног дома, односно у Дому дечијег вртића. У оквиру полицијске станице налазио се и притвор који је био у подруму. Командир полицијске станице је био Наранчић Радомир а његов заменик Будисављевић Чеда.

У граду Теслинграду се у јуну исте године формирала и Територијална одбрана која је имала задатак да организује заштиту града и цивилног становништва. Комадант Територијалне одбране је био Мићко Мирић.

Исказ опт. Чеде Будисављевића као и исказе сведока у овом делу суд је прихватио као јасне и међусобно сагласне.

Постојање оружаног сукоба као једног од елемента кривичног дела, у конкретном случају суд је утврдио и на основу материјалног доказа. Из дописа ВБА бр.16699-2 од 26.11.2010. године утврђено је да се за почетак оружаног сукоба на територији Републике Хрватске рачуна време од 17. августа 1990. године. Начелник Генераштаба издао је наређење Стр.Пов.бр.53-3 од 11. маја 1992. године да се премештање јединица ЈНА заврши најкасније до 19. маја 1992. године. Нису установљени датуми када су јединице ЈНА осим Војне поште 4810 Бенковац напустиле територију Републике Хрватске, јер се повлачење јединица ЈНА одвијало и током јуна 1992. године. Последња јединица ЈНА Војна пошта 4810 Бенковац, извршила је повлачење са територије бивше Републике Српске Крајине након што је УНПРОФОР преузео сектор «Југ», односно 03. јула 1992. године. У вези података о тачном датуму почетка и завршетка оружаног сукоба на територији Личког Осика (Теслинград) Република Хрватска након прегледа архивске грађе којом располаже М.О и В.С нису пронађени подаци о датуму почетка и завршетка сукоба на територији наведене општине.

У конкретном случају ради се о *унутрашњем оружаном сукобу* у Републици Хрватској која је била саставни део тадашње СФРЈ, између јединица ЈНА, Територијалне одбране и МУП-а САО Крајине, као и добровољаца са једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољци са друге стране.

Стим у вези међународно хуманитарно право примењује се на целој територији под контролом неке од страна у сукобу, без обзира да ли се на одређеном месту одвијају стварне борбе, довољно је да подручје на коме се десио злочин припада ширем подручју у коме се акције стварно предузимају.

Суд је разматрајући *статус оптужених* у време извршења кривичног дела у току октобра месеца 1991. године, из одбране опт. Будисављевић Чеде утврдио да је био командир специјалне јединице МУП-а САО Крајине, која је ушла у састав полицијске станице у Теслинграду, те и заменик командира полицијске станице у Теслинграду, а у овом делу одбрана је потврђена и исказима испитаних сведока које је суд прихватио као истините и веродостојне.

Из одбране опт. Малиновић Мирка суд је утврдио да је био припадник Територијалне одбране као возач санитетског возила, што је потврђено одбранама остали оптужених, као и из сагласних исказа сведока Мирић Милана, који је у то време био командант ТО Теслинграда, Наранчић Радомира и Момчиловић Ђорђа, које је суд прихватио као истините и веродостојне.

Суд је ценио одбрану опт. Богуновић Милана у поступку истраге у Кинну од 26.11.1991. године и са главног претреса од 03.11.2010. године у делу у коме је тврдио да је био припадник Територијалне одбране Теслинграда, и овакву одбрану прихватио као истиниту и сагласну са исказима сведока Мирић Милана, команданта ТО, који је истакао да је Богуновић био његов заменик за позадину, те да је његова надлежност била да набавља оружје, храну и све што је било потребно, а чији исказ је суд прихватио као истинит и веродостојан, те и у међусобној повезаности са исказом опт. Чеде Будисављевића. Из изнетих разлога суд није прихватио део промењене одбране опт. Богуновића у преткривичном поступку Окружног суда у Сомбору од 29.12.2009. године и пред истражним судијом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине од 08.06.2010. године, када је навео да је био цивил, налазећи да је срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Суд је из одбране опт. Груичић Богдана утврдио да је у време критичних дешавања био у саставу милиције, те да је радио на пословима одржавања возила, и овакву одбрану прихватио као јасну и истиниту, а која је потврђена и сагласним исказима сведока Момчиловић Ђорђа који је тврдио да је опт. Груичић био припадник милиције и да га

је виђао на стражарским местима, те и исказом сведока Вуњак Драгана који је потврдио да је опт. Груичић био припадник милиције, а које исказе је прихватио као истините и у складу са одбраном опт. Груичић Богдана.

Суд не искључује могућност да је опт. Груичић Богдан у неком периоду био припадник ТО, а како су то навели опт. Будисављевић Чедо, опт. Богуновић Милан и сведок Мирић Милан, обзиром да су и опт. Груичић Богдан и сведоци Штрбац Милорад и Мишчевић Драган, сагласно тврдили да су у почетку рата сви били једно, и ТО и милиција, те да су се и полицијска станица и ТО налазили у Друштвеном дому.

Из одбране опт. Будисављевић Чеде и опт. Груичић Богдана, као и исказа испитаног сведока Момчиловић Ђорђа, суд је утврдио да су *сви оптужени у критичном периоду били униформисани и наоружани аутоматским пушкама, бомбама и пиштољима*, а које исказе је суд прихватио као истините и логичне.

С обзиром на својства оптужених у критично време суд је несумњиво утврдио да су опт. Чедо Будисављевић и опт. Груичић Богдан, као припадници МУП-а САО Крајине, те опт. Богуновић Милан, Малиновић Мирко и Новаковић Горан према коме је поступак раздвојен, као припадници ТО Теслинград, деловали као учесници једне од страна у сукобу.

Суд је разматрајући *статус оштећених* чланова породице Ракић, Ракић Манета, Милована, Драгана и Радмила, на несумњив начин утврдио да су наведене особе претходно лишене слободе због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, и затворене у просторијама станице милиције, а у вези оружаног сукоба и налазили се у власти једне стране у сукобу, да нису учествовали у непријатељствима у време извршења кривично правних радњи (особе лишене слободе не могу директно учествовати у непријатељствима), те је утврђено да жртве у овом случају спадају у категорију особа заштићених заједничким чланом 3 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године. Оштећена Ракић Луција критичном приликом није учествовала у непријатељствима, а лишена је живота у викендици у којој је боравила а како је то несумњиво утврђено из сагласних одбрана опт. Чеде Будисављевића и опт. Богуновић Милана, а које је суд у том делу прихватио као истините и убедљиве, па је сходно члану 3 IV Женевске конвенције, као цивил спадала у категорију заштићених лица.

Из сагласних исказа испитаних сведока Наранчић Радомира, Момчиловић Ђорђа, Мирић Милана, Димић Петра, као и одбране опт.

Будисављевић Чеде утврђено је да је породица [REDACTED] живела у Широкој Кули, у једном засеоку Седлари на рубном подручју близу хрватских снага.

Такође суд је из одбране оптужених Чеде Будисављевића, Богуновић Милана и Груичић Богдана, као и исказа свих сведока утврдио да се у периоду након избијања сукоба по граду Теслинграду, сумњало да [REDACTED] сарађују са «усташама», да поседују радио станицу и да им јављају положај српских снага.

Тако опт. Будисављевић је тврдио да када је [REDACTED] долазио у Лички Осик, да су престајали напади «усташа», што је био знак да он сарађује са хрватским оружаним формацијама. [REDACTED] и његови [REDACTED] су обилазили српске положаје. Такође, месец дана пре критичног догађаја ухватили су једног «усташу» који је приликом испитивања рекао да су [REDACTED] главна веза између МУП-а Хрватске и српских снага. Опт. Будисављевић опт. Груичић и опт. Богуновић наводе да је [REDACTED] поседовала радио станицу којом је откривала положај српских снага.

Такође и сведок Мирић Милан наводи да је добијао притужбе од командира чете да ни [REDACTED] и неће да иду на положаје. [REDACTED] а супруга [REDACTED] била је хрватске националности, а причало се да јој је брат тада био командант ЗНГ-а.

Из одбране опт. Будисављевић Чеде, опт. Груичић Богдана и опт. Богуновић Милана, као и исказа испитаних сведока Мирић Милана, Наранчић Радомира, Момчиловић Ђорђе, Штрбац Милорада, посредним сазнањима Димић Петра и Вуњак Драгана, које је суд прихвагио као међусобно сагласне и који се уклапају у једну логичну целину, суд је утврдио да је постојала сумња да [REDACTED] поседују радио станицу, и да на тај начин остварују сарадњу са «усташама». Управо због те сумње вршени су претреси њихове куће и на крају су сви осим [REDACTED] односно [REDACTED] лишени слободе октобра 1991. године.

Околност о томе ко је донео одлуку односно издао наредбу да се [REDACTED] ухапсе, затим ко их је ухапсио, када су ухапшени, те ко их је саслушавао у притвору о чему се опт. Будисављевић Чеде у току овог поступка изјашњавао, нису биле предмет расправе у овом кривичном поступку, обзиром да се исте као радње извршења кривичног дела оптуженима ни не стављају на терет, а оне истовремено не представљају ни одлучне чињенице које би биле од утицаја за утврђивање кривичног дела и кривичне одговорности оптужених.

Да је опт. Чедо Будисављевић постигао договор са лицима и то опт. Богуновићем Миланом, опт. Груичићем Богданом, опт. Малиновићем Мирком и окр. Новаковићем Гораном против кога је поступак развојен, да лише живота породицу Ракић, са чиме су се они сагласили, суд је несумњиво утврдио из одбране опт. Будисављевића. Наиме, опт. Чедо Будисављевић саслушан у поступку истраге у Сомбору дана 01.03.2010. године, те у поступку истраге и на главним претресима овога суда, доследно тврди да је постигао договор управо са оптуженим Богуновићем, Малиновићем, Груичићем и Новаковићем, са лицима са којима је био перманентно у контакту, са којима се дружио, да се породица [REDACTED] лиши живота. Био је изричит «речено је свима, сви су били упознати, нико није ишао у риболов или у лов, сви су били у шареним униформама, сви су били наоружани са аутоматским пушкама и са пиштољима, као и бомбама» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.10.2010. године, стр.27/29).

Сведоци Момчиловић Ђорђе и Вуњак Драган у својим сагласним исказима су тврдили да су се опт. Будисављевић Чеда, Малиновић, Груичић, Богуновић и Новаковић дружили, да су се виђали сваког дана и да су у то време били заједно. Исказе сведока Момчиловић Ђорђа и Вуњак Драгана суд је у овом делу прихватио као истините и уверљиве, обзиром да са одбраном опт. Будисављевић Чеде у овом делу, чине једну логичну целину.

Такође опт. Чедо Будисављевић био је категоричан и за суд много уверљивији када је приликом суочења и са опт. Богуновићем Миланом и опт. Груичићем Богданом, тврдио да је међу њима постигнут договор у којем је учествовао и опт. Малиновић Мирко, као и Новаковић Горан, да се породица [REDACTED] лиши живота.

Да је опт. Чедо Будисављевић постигао договор са опт. Малиновићем Мирком и опт. Богуновићем Миланом да заједнички *лише живота оштећену [REDACTED]*, суд је утврдио оценом следећих изведенних доказа:

Из одбране опт. Чеде Будисављевића утврђено је да се у просторијама станице милиције са Малиновићем и Богуновићем договорио да се лиши живота [REDACTED]. Сва тројица су у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године, наоружани отишли до викендице у којој је боравила оштећена [REDACTED]. Опт. Будисављевић је ушао у викендицу, а Малиновић и Богуновић за то време су чували стражу. Опт. Будисављевић је оштећену [REDACTED] лишио живота ватреним оружјем након чега су Малиновић и Богуновић ушли у викендицу. Заједно су пронашли петролеј, набацали старе чаршаве и запалили њу и викендицу.

Признање опт. Чеде Будисављевића у делу у којем је тврдио да је критичне вечери хицима из ватреног оружја лишио живота оштећену ██████████, поткрепљено је и делом одбране опт. Богуновић Милана дате у претк rivичном поступку Окружног суда у Сомбору 29.12.2009. године, те у поступку пред овим судом на главном претресу 03.11.2010. када је тврдио да је опт. Будисављевић пуцао у ошт. Луцију.

Одбрана опт. Чеде Будисављевића у делу у коме тврди да су критичном приликом испред викендице, а док се он налазио унутра, били опт. Богуновић Милан и опт. Малиновић Мирко, поткрепљена је и делом одбране опт. Богуновић Милана који је на главном претресу 03.11.2010. године тврдио да су он и Малиновић остали испред викендице, када је опт. Будисављевић Чедо оштећену ██████████ лишио живота. Одбране опт. Чеде Будисављевића и опт. Богуновића, у овом делу, суд је прихватио као јасне, уверљиве и међусобно сагласне.

Из одбране опт. Чеде Будисављевића несумњиво је утврђено да су опт. Малиновић Мирко и опт. Богуновић Милан критичном приликом испред викендице чували стражу. Ове тврдње на посредан начин суд је закључио и из исказа сведока Момчиловић Ђорђа који је тврдио да је пре овог догађаја ишао код ██████████ заједно са опт. Будисављевићем и колегом Драганом Вујновићем и да су том приликом док се опт. Будисављевић налазио у кући, чували стражу, а који исказ је суд прихватио као истинит и логичан обзиром да се викендица како је то несумњиво утврђено налазила на рубном подручју где су били положаји хрватских оружаних формација, а како су то објаснили и сведоци Мирић Милан и Момчиловић Ђорђе, чије исказе је суд у том делу прихватио као истините и веродостојне.

И приликом суочења опт. Будисављевић Чедо је био категоричан у својим тврђама да су и опт. Богуновић и опт. Малиновић били наоружани и да су чували стражу. Тако је опт. Будисављевић био категоричан када је рекао опт. Богуновић Милану: «Повео сам те зато што сам претпостављао да у тренутку може да се деси неки изненадни напад, не да идем ја сам, него да имам још некога. Једноставно да имам подршку и да чувате тамо стражу, због тога», на шта је опт. Богуновић Милан одговорио: «Није тачно да си ме повео због тога пошто ја нисам имао оружје ни код себе нити сам га носио», а опт. Будисављевић је био категоричан: «Не могу да схватим како ниси имао оружје кад смо сви имали оружје» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2010. године, стр.72-73/104).

Са изнетих разлога суд није прихватио одбрану опт. Богуновић Милана који је тврдио да није чувао стражу, јер је иста у супротности са

напред изведеним доказима и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Такође суд није прихватио одбрану опт. Богуновић Милана у делу у коме је тврдио да је мислио да иду да пронађу радио станицу, обзиром да је из исказа опт. Чеде Будисављевића несумњиво утврђено, а при ком исказу је категорично остао и приликом суочења са опт. Богуновићем, да је опт. Богуновић знао да иду да лише живота [REDACTED], а који исказ је суд прихватио као истинит и убедљив (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2010. године, стр. 72/104).

Одбрану опт. Богуновић Милана у делу у коме је тврдио да критичном приликом није био наоружан јер му је лева рука била у гипсу, суд није прихватио јер је на несумњив начин утврдио из дела одбране опт. Чеде Будисављевића да је опт. Милан Богуновић критичном приликом имао аутоматску пушку, а који исказ је суд прихватио као истинит, убедљив и логичан. Суд налази да је оваква одбрана опт. Богуновић Милана нелогична и неубедљива и код чињенице да је пре свега по сопственом казивању опт. Богуновић дешњак. Кућа у којој је боравила [REDACTED] налазила се изолована у шуми, ван града на граници са хрватским снагама, због чега је нереално и за суд неприхватљиво да Богуновић за време оружаног сукоба који се у то време одвијао, близине линије разграничења, одлази у шуму ненаоружан не плашећи се пре свега за безбедност сопственог живота.

Суд је прихватио одбрану опт. Будисављевић Чеде као истиниту, убедљиву и логичну, при којој је категорично остао приликом суочења са опт. Богуновићем, и то у делу у коме је тврдио да су, након што је он лишио живота оштећену [REDACTED], сви заједно пронашли петролеј, набацали старе чаршаве и запалили и тело и викендицу, односно да су сви све радили, због чега суд одбрану опт. Богуновић Милана, који је тврдио да није учествовао у паљењу тела и викендице, није прихватио јер је иста по оцени суда срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Конечно ове чињенице посредно су утврђене и из дела одбране опт. Груичић Богдана који је потврдио да му је опт. Будисављевић рекао да је управо он лишио живота [REDACTED] а да су са њим том приликом били Богуновић и Малиновић, који део исказа је суд прихватио као истинит и уклапа се у логичну целину са исказом опт. Чеде Будисављевића.

Суд је ценио део одбране опт. Богуновић Милана дате у истрази Окружног суда у Сомбору 29.12.2009. године, у делу у коме је навео да се догађај са [REDACTED] десио након убиства осталих чланова

породице [REDACTED], те исту није прихватио обзиром да је у супротности са свим осталим изведенним доказима, и то одбраном опт. Чеде Будисављевића и посредно исказом опт. Груичић Богдана, који су сагласно тврдили да је први догађај био са Луцијом, а други код јаме «Голубњача». С тим у вези и на главном претресу 03.11.2010. године опт. Богуновић Милан је потврдио да се сетио да је први догађај био са [REDACTED], а други код јаме, те је суд тај исказ у том делу прихватио као истинит и уверљив.

Иако је у погледу околности да ли је у оштећену [REDACTED] испаљено више хитаца, те да ли јој је пуцано у главу или у тело у одбрани опт. Будисављевић Чеде било извесних недоследности, исте нису од утицаја на чињенично правни закључак да је у оштећену [REDACTED] Ракић пуцано из ватреног оружја и да је исту лишио живота управо опт. Будисављевић Чедо.

Да је [REDACTED] критичном приликом лишена живота и запаљена у викендици, суд је утврдио не само из одбране опт. Чеде Будисављевића, опт. Богуновић Милана, посредно из одбране опт. Груичић Богдана, него и из посредних сазнања испитаних сведока као и оштећених Димић Петра, Димић Невенке, Сукур Јеке, Бакић Марије и Грбац Ивице, који су потврдили да су чули да је [REDACTED] запаљена, односно убијена у викендици у којој је боравила, а које је суд прихватио као истините.

Да је [REDACTED] лишена живота управо у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године, суд је несумњиво утврдио из одбране Чеде Будисављевића коју је прихватио као истиниту и убедљиву, а и у сагласности са писменом документацијом. Наиме из писмене документације и то извештаја Министарства обитељи, бранитеља и међугенерацијске солидарности Републике Хрватске од 22.01.2010. године, суд је утврдио да на основу њихове оперативне евиденције и документације, [REDACTED] је нестала/страдала у октобру 1991. године (око 20. октобра) и да је иста запаљена у викендици у засеоку Седлари, општина Широка Кула, а њени посмртни остаци до сада нису идентификовани, а како произилази из документације којом располаже Управа за заточене и нестале.

Из дописа Опћинског суда у Госпићу бр.21 Су-53/2011 од 01.02.2011. године, је утврђено да извршеним проверама у ванпарничном уписнику од 1991. године до 2011. године није покренут поступак ради проглашења нестале особе [REDACTED], рођене [REDACTED], умрлом.

Стога за доказивање да је нека особа убијена није неопходно да је пронађено тело те особе, већ закључак да је [REDACTED] лишена живота може се директно логички извести из укупних доказа изведенih током овог кривичног поступка. Са свега изнетог, напред изведеним доказима, чињеница наступања смрти [REDACTED] несумњиво је доказана.

Да је неутврђеног дана, неколико дана касније у октобру 1991. године, опт. Будисављевић Чедо постигао договор са оптуженима Малиновић Мирком, Богуновић Миланом, и окр. Новаковић Гораном, да заједно са опт. Груичић Богданом, лише живота ухапшене чланове породице [REDACTED] и то [REDACTED]. Суд је утврдио из искреног, детаљног, јасног и убедљивог исказа опт. Чеде Будисављевића.

Из одбране опт. Будисављевић Чеде, а која је поткрепљена и делом одбране опт. Богуновић Милана и опт. Груичић Богдана, које је суд прихватио као међусобно сагласне и истините, утврђено је да су опт. Будисављевић, опт. Богуновић, опт. Малиновић и окр. Новаковић Горан, отишли у стан код опт. Груичић Богдана. Камион марке «ТАМ» који је био паркиран испред његовог стана довежен је до полицијске станице у Теслинграду. Сви су дошли испред станице милиције, након чега су извели чланове породице [REDACTED] из подрума.

Суд је такође из одбране опт. Будисављевић Чеде утврдио да су у подрум децијег вртића улазили сви и опт. Малиновић, опт. Груичић, опт. Богуновић и окр. Новаковић Горан према коме је поступак раздвојен, изводили су једно по једно лице неко их је изводио, неко им је везивао руке, а затим су их убацивали у задњи део камиона. Одбрану оптуженог Чеде Будисављевића у овом делу суд је прихватио као истиниту и убедљиву.

Суд је оцењујући одбрану опт. Груичић Богдана дату у ПУ Сомбор 28.12.2009. године, као и на главном претресу 03.11.2010. године, у делу у којем је тврдио да је само извео [REDACTED] из подрума до комбија и да га је предао другој двојици, те овакву одбрану није прихватио обзиром да је приликом суочења са опт. Будисављевић Чедом управо опт. Груичић Богдан потврдио, да је он лично [REDACTED] и везао руке, што све потврђује наводе опт. Будисављевић Чеде који је током целог кривичног поступка доследно тврдио да су сви изводили и учествовали у везивању руку и лепљењу уста члановима породице [REDACTED].

Суд је оцењујући одбрану опт. Богуновић Милана у делу у којем је навео да је критичном приликом само стајао и гледао како се [REDACTED] изводе из подрума дечијег вртића јер му је рука била у гипсусу и овакву одбрану није прихватио, јер је из категоричног исказа опт. Груичић Богдана утврдио да је управо заједно са опт. Богуновићем сишао до подрума где су се налазили чланови породице [REDACTED], да су скинули резу и извели једно лице, који исказ је суд прихватио као уверљив и сагласан исказу опт. Чеде Будисављевића.

То што су описи оптужених Будисављевић Чеде, Богуновић Милана и Груичић Богдана различити у погледу чињеница ко је возио камион до полицијске станице, затим ко је коју радњу предузео приликом извођења оштећених, дакле ко је силазио до подрума, ко их је изводио, ко је везивао, ко им је лепио траке на уста, су за суд потпуно логичне и животне. Наиме оптужени су у тим моментима били усрдсређени на своје радње због чега нису били у могућности да детаљно прате оно што су остали радили том приликом. Због тога суд закључује да су сви оптужени, Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Груичић Богдан, предузимајући поједине радње од извођења чланова породице [REDACTED], везивања њихових руку, лепљења уста, до смештаја у комби, заједно предузели све поменуте радње.

Из сагласних исказа оптужених Будисављевић Чеде, Богуновић Милана и Груичић Богдана, а које је суд прихватио као уверљиве и истините, суд је утврдио да је комби до јаме «Голубњача» возио опт. Груичић Богдан.

Иако се опт. Чедо Будисављевић током поступка различито изјашњавао у погледу околности где је тачно седео у комбију марке ТАМ на путу ка Голубњачи, да ли напред или позади, суд сматра да су такве разлике резултат протека времена јер је од конкретног догађаја прошло 20 година, а исте и нису од битног утицаја на утврђивање чињеничног стања.

Неспорно је утврђено да су чланови породице Ракић, довежени до јаме «Голубњача», на том месту ликвидирани, а затим и бачени у јаму.

Да су опт. Будисављевић, Богуновић, Груичић и Малиновић заједно са окр. Новаковић Гораном лишили живота [REDACTED], [REDACTED] у, утврђено је из исказа опт. Чеде Будисављевића који је био доследан и изричит током целог поступка у погледу чињеница ко је од оптужених пуцао у поједине чланове породице [REDACTED]. Тако је утврђено да су у [REDACTED] пуцали опт. Малиновић Мирко и он. Затим да су у [REDACTED] пуцали

Малиновић, Груичић и он, а у [REDACTED] - Малиновић, Груичић, Новаковић и он, да би на крају извели [REDACTED] у коју пуцају Малиновић, Груичић, Новаковић, Богуновић и он. Опт. Чедо Будисављевић је своје наводе категорично потврдио при суочењу са опт. Богуновић Миланом када му је рекао «Прво смо извели [REDACTED], после смо изводили редом [REDACTED]. Ти ниси пуцао у ову прву тројицу. Ти си пуцао у [REDACTED] из мог резервног пиштола марке ТТ «Застава» 7,62 мм (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2010. године стр.74-76/104).

И приликом суочења са опт. Груичић Богданом био је категоричан када је рекао «У [REDACTED] [REDACTED] су пуцао исто као и ја, наравно. Пуцао си из пиштола 7,62 тзв. «ТТ» исто као и ми остали, стим да сам ја користио «шкорпион». (транскрипт аудио записа са главног претреса од 03.11.2010. године стр.101,102/104)

Такође и приликом суочења са опт. Малиновић Мирком у претходном поступку 17.06.2010. године, категорично је потврдио да је и опт. Мирко Малиновић пуцао критичном приликом наведећи између осталог «ти изјављујеш да ниси пуцао, а ја тврдим да јеси пуцао», на које тврдње опт. Малиновић Мирко је рекао «не изјављујем да нисам пуцао, ја се не сећам тоганичега».

Да су ликвидирани чланови породице [REDACTED], [REDACTED] утврђено је и посредњим сазнањима из исказа сведока Наранчић Радомир који је тврдио у поступку истраге Окружног суда у Сомбору од 12.01.2007. године да му је Будисављевић рекао да су [REDACTED] убили и бацали у јamu «Голубњача» и из исказа сведока Драгићевић Марка када је тврдио да га је Наранчић обавестио да је опт. Будисављевић заједно са још четири лица лишио живота породицу [REDACTED], које је суд прихватио као истините и уверљиве.

Суд је ценио промењен исказ сведока Наранчић Радомира са главног претреса од 05.11.2010. године, када је навео да га је опт. Чедо Будисављевић обавестио да су [REDACTED] отишли преко пруге код Хрвата, односно да исти није знао да су [REDACTED] лишени живота обзиром да је иста демантована и исказом сведока Драгићевић Марка који је суд прихватио и који је на главном претресу објаснио да је за убиство породице [REDACTED] сазнао управо од Наранчић Радомира приликом њиховог сусрета у Теслинграду када му је пришао и рекао да не може више да трпи притиске и нездовољство народа, те да је убијена цела породица, и да је у то умешан Будисављевић Чеда и одређена група људи чија му имена нису позната. Суд налази да је сведок у овом делу

променио исказ како би помогао оптуженима у избегавању кривичне одговорности.

Суд није прихватио делове одбрана опт. Богуновић Милана и опт. Груичић Богдана који су негирали да су пуцали, и да се у тренуцима када се [REDACTED] лишавају живота налазе код врата комбија, да чују пуцње, али да нису видели због мрака ко пуца, ни у кога су пуцњи испаљени, обзиром да су исте срачунате на избегавање кривичне одговорности и у супротности са напред изведеним доказима.

Уколико би суд и прихватио одбране опт. Милана Богуновића и опт. Груичић Богдана да критичном приликом нису пуцали у чланове породице [REDACTED], не доводи се у питање постојање њихове кривичне одговорности, с обзиром да чак и у ситуацији да један од њих и не пуца, имајући у виду све околности овога догађаја, он прихвата радње другог као своје свестан заједничког деловања, што их у конкретном случају чини саизвршиоцима.

Суд је ценио одбране опт. Малиновић Мирка дате у поступку истраге Окружног суда у Сомбору 29.12.2009. године, када је тврдио да није извршио кривично дело које му је стављено на терет, да нема никакве везе са убиством чланова породице Ракић, да није учествовао у одвођењу Радослава Малиновића, Петра Малиновића, Марка Малиновића до јаме «Голубњача», да није учествовао у претресу викендице у Широкој Кули нити има било какве везе са убиством [REDACTED]; као и део одбране дате у истрази Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине од 08.06.2010. године где је био изричит да у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет није учествовао и да никада није ишао у акцију са лицима која су окривљена у овом кривичном поступку и да за догађај не зна. Суд у овом делу одбране опт. Малиновић Мирка није прихватио јер је опт. Будисављевић Чедо на детаљан начин објаснио радње које је предузeo опт. Малиновић Мирко при чему је остао изричит и приликом суочења тврдећи да је управо чувао стражу док је он хицима из ватреног оружја лишио живота Радослава Малиновића и да је пуцао код јаме «Голубњача» у чланове породице Ракић и то у [REDACTED] у.

Суд је имао у виду и део одбране опт. Малиновић Мирка дате у истрази Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине од 08.06.2010. године где је навео се не сећа скоро ничега и одбрану са главног претреса од 03.11.2010. године када је рекао да се не сећа извршења кривичног дела, те налази да исте нису од утицаја на чињенично правни закључак суда да је опт. Малиновић Мирко извршио кривично дело ближе описано у изреци ове пресуде, обзиром да су кривично правне радње опт. Малиновић Мирка несумњиво утврђене

изведенним доказима током овог кривичног поступка. Ово тим пре што из налаза и мишљења вештака суд није утврдио да постоје било какве медицинске индикације које би указивале на значајније компромитоване когнитивне (сазнајне) или конативне (вольне) способности, нити на тежу емоционалну волитивну или когнитивну дисфункцију или адаптилност, а што ће све бити ближе образложено у наставку пресуде.

Битне околности овог *догађаја* суд је утврдио из искреног, детаљног, јасног и убедљивог исказа опт. Чеде Будисављевића, који не оспорава своју централну улогу у извршењу радњи кривичног дела. Описивањем радњи осталих оптужних, опт. Будисављевић и не покушава да умањи или искључи своје учешће у извршењу кривичног дела, због чега суд налази да овај оптужени нема никаквог разлога да остале оптужене неосновано терети јер тиме ни на који начин не поправља свој положај у овом кривичном поступку.

Такође одбрана опт. Будисављевић Чеде у делу где тврди да су приликом лишавања живота чланова породице [REDACTED] два тела пала поред јаме и да је он рекао опт. Груичићу и опт. Богуновићу да их гурну у јаму, коју је суд у овом делу прихватио као истиниту и уверљиву, а и сагласну са деловима одбране опт. Груичић Богдана и опт. Богуновић Милана који су у својој одбрани објаснили да су управо њих двојица два тела гурнули у јаму, које исказе је суд прихватио обзиром да са одбраном опт. Чеде Будисављевића чине једну логичну целину.

Приликом оцене одбране опт. Будисављевић Чеде суд је имао у виду разлике у његовим исказима у погледу чињенице ко је од чланова породице [REDACTED] приликом лишавања живота остао на рубу јаме, а ко је одмах пао у јаму, али је нашао да исте нису од битног утицаја на чињенично правни закључак суда где је неспорно да два тела приликом лишавања живота остају поред јаме, и да та два тела у јаму убацују опт. Груичић Богдан и опт. Богуновић Милан. Суд сматра да су овакве разлике резултат протека времена.

Конечно одбрана опт. Будисављевића је поткрепљена и на посредан начин и делом исказа сведока Наранчић Радомира датог у истрази Окружног суда у Сомбору 12.01.2007. године, који је тврдио да је од самог опт. Будисављевић Чеде непосредно након извршења кривичног дела сазнао да је опт. Будисављевић са још четири лица извршио дело, а што је потврдио и сведок Драгичевић Марко приликом испитивања у поступку истраге овога суда дана 08.06.2010. године, када је навео да је од сведока Наранчић Радомира сазнао да је убијена цела породица, да је у то умешан Будисављевић Чедо и још нека група људи. Напред наведене делове исказа сведока Наранчић Радомира и

86
2

Драгићевић Марка суд је прихватио као јасне и убедљиве који са одбраном опт. Будисављевић Чеде склапају једну логичну целину.

Оваква одбрана опт. Чеде Будисављевића потврђена је и материјалним доказима:

Из Записника о увиђају – ексхумацији од 16. октобра 2001. године, је утврђено да је исти састављен код јаме Голубњача I, која се налази близу пута која води од насеља Љубово за Сварачково село. Јама се налази у југозападном делу мале удolini обрасле ниским растинjem. Улаз у јamu је неправилног облика димензија 10x6 метара.

Из јаме су спеолози упутили једну врећу са посмртним остацима мртвог тела непознате особе, а у врећи се налазио и један зимски капут са крznеним обрубом, те неколико костију и то краљежника, пар ребара и костију удова.

Потом је из јаме извађена друга врећа у којој се налазила лобања, две коленичне кости, панталоне са ременом и још две друге кости од удова. Лобања које је извађена је поломљена, један део лобање је поломљен и то у теменом делу према челу. На врху лобање је рупа и то баш на поломљеном делу. У тој врећи се такође налазио упаљач жуте боје, вањски чеп од пића и једна коцка слагалица црвене боје.

У трећој врећи налазе се панталоне са ременом а у панталонама је карлица са костима доњих удова.

У четвртој врећи извађена је блуза са пуловерм и кошуљом а у њима се налазио горњи део остатка костура непознате особе, лобања је потпуно разбијена, доња вилица и зубало. Поред тога је на овом делу костура пронађен ланчић као и ручни сат.

Из наставка записника о увиђају – ексхумацији од 17. октобра 2001. године утврђено је да су спеолози из јаме извадили пету врећу у којој се налазе кост ногу две особе јер имају четири бедрене кости, кости карлице, те пар других костију. Једна бедрена кост је пребијена изнад колена тако да је извађен један део једне бедрене кости и то њен већи део.

У шестој врећи је горњи део костура посмртних остатака непознате особе која се налази у кошуљи, у винђакни са улошком и патентом.

У седмој врећи су делови кости непознате особе и то лобање, доња вилица, пар краљежнака, пар ситних костију, те једно ребро. На делу лобање се види једна рупа која је настала највероватније од деловања ватреног оружја или зрна.

У осмој врећи је винђакна, испод које је мајца, те један жеснски грудњак, а унутра се налазе остати посмртни- кости мртвог тела

непознате особе али без главе, само горњи део трупа. У овој врећи је и пар комадића лобање.

Након тога су посмртни остаци извађени, а судски вештач др Дavor Мајер је дао налаз и мишљење.

Тако је утврђено да су запримљени људски остаци извађени из јаме Голубњача I дана 16. и 17. октобра 2001. године који се састоје од непотпуних људских костура, у целости скелетираних, без присуства меких ткива, те у једном делу од припадајуће одеће и предмета.

Остаци одговарају четрима људским особама, те су извађени по под називом локације (јама Голубњача I) локација 1 НН 60 до 63, дат је и појединачни опис:

НН 60 - Непотпун костур, присутне дуге кости доњих удова и делимично дуге кости горњих удова те нешто костију трупа. Лобања има велики дефект десно чеоно слепоочно. На средини темена овални дефект од којег се на обе стране (лево и десно) шире преломне пукотине. Кости лица укључујући обе чељости недостају. Од одеће – мушки панталоне од штофа са кожном ременом. Уз остатке нађен бели пластични упаљач и црвена лего коцкица.

НН 61- Присутне дуге кости доњих удова, те делимично дуге кости горњих удова, зделице и већи број костију трупа. Што се тиче лобање пронађено је само неколико уломака свода лобање, те обе чељости. Од одеће карирана кошуља мушког копчања, тамноплава мајица дугих жутих рукава, јакна од тањег материјала на копчање са цеповима. Мушки панталоне са ременом. Од предмета присутан је дигитални ручни сат са металним ременом и ланчић златне боје са правоугаоним привеском златне боје (плочица)

НН 62 - Непотпун људски костур, присутне све дуге кости удова, зделица (вероватно се ради о карлици) делимично те већи број помешаних костију трупа. Лобања у уломцима, а већи део лобање је очуван као целина, стим да у затиљном делу постоји дефект промера 1 цм јајоликог облика. Присутне су и обе чељусти. Од одеће – горњи део тренерке, светла кошуља дугих рукава мушког копчања и зимска јакна са крznеном поставом.

НН 63 - Непотпун костур. Дуге кости удова већином присутне, зделица делимично и нешто помешаних костију трупа. Лобања у уломцима, доња чељуст и делови горње чељости такође нађени. Од одеће - женски грудњак, плава мајица дугих рукава са натписом, те зимска јакна са поставом и крznеним овратником. Од предмета – пар наушница у облику вере – кружног облика. Понађен је и дуги црни капут са крznеним порубом, смештен у врећу и означен само називом локације.

Нађени остаци пренети су у Завод за судску медицину у Загреб где ће бити извршена идентификација.

Из записника др Марија Шлауса и др Ведране Петровечки, од 25.03.2002. године, за НН 60 лок.1 од 16.10.2001. године, Љубово јама «Голубњача» утврђено је да се ради о средње лоше очуваном костуру одраслог мушкарца који је у тренутку смрти имао између 50 и 60 година на темељу отворености кранијалних шавова, развијености мишићних хватишта, присутности дегенеративних промена на зглобним плоштинама, те присутности дегенеративних промена на леђима. Пол је утврђен на темељу морфологије кранијума, те величине и робусности дугих костију. Фактор индивидуализације: ради се о врло јаком мушкарцу висине од око 174 цм, највероватније дешњаку, на темељу тога што су кости десне руке јаче од оних на левој страни. Узрок смрти – простел кранијума са врло добро дефинираном улазном стријелном раном која се налази на темену тачно на сагиталном шаву око 12 цм од брегме. Она има карактеристичан округли облик са врло добро издефинираним левком и од ње воде врло велике две масивне линије фрактуре. Излаз се налази на подручју десног лица и није у потпуности очуван.

Из записника др Марија Шлауса и др Ведране Петровечки, од 25.03.2002. године, за НН 61 лок.1 од 16.10.2001. године, Љубово јама «Голубњача» утврђено је да се ради о добро очуваном костуру одрасле жене старости између 45 и 55 година, а на темељу морфологије аорикуларне плоштине илијума и пубичне кости, те присутности, односно одсутности дегенеративних промена на зглобним плоштинама. Међутим, што се тиче старости врло је деликатно и компликовано, наиме ова особа има неке особине које је чине мало млађом, а и неке које је чине мало старијом. Из изнетих разлога оптимална старост за ову особу је између 45 и 50 година, са висином од око 180 цм. Пол је утврђен на темељу морфологије зделице кранијума и величине робусности дугих костију. Фактор индивидуализације: и поред свега наведеног релативно је мало шта вештаци могу рећи о овој особи иако је костур јако добро очуван. Има необично карактеристичне зубе са бројним амалганским испунима, са два врло карактеристична моста због чега би леш требао бити релативно лако идентификован. Узрок смрти – прострел кранијума. Кранијум је врло фрагментиран са бројним периморталним линијама фрактурара. Леш је лоше очуван па се не може реконструисати улаз или излаз, али се улаз највероватније налази у подручју темених костију, највероватније са десне стране. Излаз се не може реконструисати.

Из записника др Марија Шлауса и др Ведране Петровечки, од 25.03.2002. године, за НН 62 лок.1 од 17.10.2001. године, Љубово јама «Голубњача I» утврђено је да се ради о добро очуваном костуру одраслог релативно младог мушкарца висине од око 186 цм. Старост између 25 и 31 године, оптимално око 26-28 година је утврђена на темељу зуба, отворености кранијалних шавова, морфологије, пубичне симфизе, те чињенице да је медијална клавикула још делимично отоврена. Пол мушки је утврђен на темељу морфологије зделице и кранијума, те величине и робусности дугих костију и зглобних плоштина. Фактор индивидуализације: ради се о снажном младом мушкарцу који се могуће интензивно бавио спортом или тешким физичким активностима. То сматрају због тога што су медијални рубови на лопатицама јако закривљени за мишиће, обе надлактичне кости су добро развијене. Ради се о дешњаку на темељу тога што је десни хумерус нешто мало робуснији од левог. На обе лакатне кости присутни су хипертрофирани супинатор гребени, што је конзистентно са неком врстом физичке активности. Такође на обе палачне кости присутни су плитки бенигни кортикални дефекти. Све ово заједно конзистентно је и компатибилно са добро развијеним раменим обручем који може бити последица дизања тешких терета, рад у теретани, али и тешких физичких активности везаних за агрегатуру. Узрок смрти – сасвим јасан, код ове особе на десној страни оксипиталне кости на супериорној нухалној линији налази се парвилни округли дефект са врло карактеристичним левком на ендокриналној плоштини, што представља улазну прострелну рану највероватније малокалибарским оружјем. Излаз се налази на подручју фронталне кости на подручју глабеле и у потпуности је уништио кости лица.

Из записника др Марија Шлауса и др Ведране Петровечки, од 25.03.2002. године, за НН 63 лок.1 од 17.10.2001. године, Љубово јама «Голубњача» утврђено је да се ради о средње добро очуваном костуру одрасле жене висине од око 170 цм. Старост је између 30-40 година, утврђена на темељу морфологије пубичне симфизе и аорикуларне плоштине. Оптимално се чини да се ради о особи између 33-37-38 година. Пол је одређен на основу морфологије зделице и кранијума, те величине и робусности дугих костију и зглобних плоштина. Фактор индивидуализације: жена је пушила јер су присутне никотинске наслаге на лингвалним плоштинама зуба. Зуби су врло карактеристични и имају бројне амалгамске испуне и то тамне и светлије (ако има зубни картон у принципу би се могла идентификовати). Узрок смрти – кранијум је изразито фрагментиран, прусутне су бројне периморталне линије фрактуре. Прострел је највероватније дошао одострага у подручју десне темене кости, међутим материјал је толико фрагментиран да се не може наћи нити улазна, нити јасно дефинисана излазна рана.

Идентитет оштећених утврђен је на основу ДНК-а анализе као најстручнијег и најпоузданijen начина утврђивања идентитета лица.

Из налаза ДНА лабораторије Завода за судску медицину и криминалистику Медицинског факултета Свеучилишта у Загребу од 10.02.2004. године утврђено је да су након провере идентитета за анализу ДНА посмртних остатака ексхумираних у Голубњачи као НН 60, узети узорци крви [REDACTED] та, те да је утврђено да узорци кости припадају особи мушки пола који је идентификован као [REDACTED].

Из налаза ДНА Завода за судску медицину и криминалистику у Загребу од 10.10.2007. година утврђено је да су за обраду узети узорци костију НН 61, НН 62 и НН 63. којима одговарају ознаке ГОЛ1-61, ГОЛ1-62 и ГОЛ1-63. За потребе идентификације коришћен је генотип узорка ГОЛ1 – 60 који је идентификован као [REDACTED] налазом од 10 фебруара 2004. године. На темељу спроведене анализе утврђено је са сигурношћу од 99,99999% да посмртни остаци под бројем ГОЛ1-61 и ГОЛ1-62 припадају [REDACTED] Радован Марковићу, синовима [REDACTED], а посмртни остаци под бројем ГОЛ1-63 припадају [REDACTED].

Из извештаја представника Завода за судску медицину проф. др Јосипа Шкавића од 26.10.2007. године, утврђено је да је дана 24.10.2007. године у Заводу за судску медицину у Загребу, извршена идентификација мртвих тела између осталих [REDACTED] рођеног [REDACTED] године (лок.1 Љубово, јама «Голубњача», exc.16.10.2001. године), [REDACTED] рођене [REDACTED] године (лок.1 Љубово јама «Голубњача», exc.17.10.2001. године), [REDACTED] рођеног [REDACTED] године (лок.1 Љубово јама «Голубњача», exc.17.10.2001. године) и [REDACTED] рођеног [REDACTED] године (лок.1 Љубово јама «Голубњача», exc.16.10.2001. године)

Из дописа републике Хрватске – Министарства обитељи, бранитеља и међугенерациске солидарности од 30.10.2007. године упућеног Жупанијском државном одвјетништву у Госпићу је видљиво да су посмртни остаци [REDACTED] и [REDACTED] ексхумирани у октобру 2001. године из јаме «Голубњача».

Да су чланови породице [REDACTED] и то [REDACTED] и [REDACTED] лишени живота хицима из ватреног оружја суд је утврдио и из налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића који је суд прихватио као објективан и дат у складу са правилима струке.

Дакле, вештак се користио, а како је то сам објаснио на главном претресу подацима из списка, медицинском документацијом, записницима о прегледу ексхумираних посмртних остатака и њиховој идентификацији путем форензичко генетичких структура.

На основу свега изнетог, мишљења је да је смрт [REDACTED], чији су посмртни остаци пре извршене идентификације означени као «НН 60», насиљна и да је наступила услед оштећења за живот важних можданих центара дејством једног пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја при чemu је он задобио прострелину главе са улазним отвором на задњој страни главе (у средишњем делу теменог предела), а са излазним отвором на костима десне половине лица. Правац канала прострелине главе је од назад унапред одозго наниже и слева лако удесно. Такође вештак, а како је то објаснио на главном претресу од 02.12.2010. године, дозвољава могућност да је у оштећеног [REDACTED] [REDACTED] било испаљено и више пројектила уколико су они прошли кроз мека ткива организма. Такође, вештак поготово за случај који је идентификован као [REDACTED], практично искључује могућност прислона, с обзиром да је изостала фрагментација скелета лобање, која би била нужна у ситуацији прислона.

Што се тиче скелетних остатака означених као «НН 61» и «НН 62» исти су идентификовани као посмртни остаци [REDACTED] [REDACTED]. Вештак је на главном претресу објаснио да је путем форензичко генетичких метода утврђено да посмртни остаци под бројем «НН 61» и «НН 62» припадају [REDACTED]. Наиме, вештак појашњава да је пол поменутих особа утврђен форензичко генетичким методама, јер сама антрополошка анализа у извесним случајевима може бити непоуздана и довести до заблуде. Наиме, вештак је објаснио, а имајући у виду записник од 25.03.2002. године за скелетне остатке означене под «НН 61», који су окарактерисани при антрополошкој анализи као скелетни остаци који потичу од особе женског пола, да на скелету сваке особе постоје несумњиве карактеристике на костима карлице које могу да помогну да се определе посмртни остаци и да се каже да ли неки остаци припадају особи женског или мушкиог пола. Међутим, постоји известан број особа код којих полне карактеристике нису у толикој мери изражене или се налазе на прелазу негде између, што може довести до евентуалне заблуде у том иницијалном утврђивању пола. Такође, што се тиче старости лица у моменту смрти, а означеног као «НН 61», вештак наводи да су процена животног доба и процена висине пре свега статистичке методе које се базирају на параметрима и таблицама. Конкретно за процену старости користе се пре свега спојеви препонских костију, карактеристике појединих крајева ребара, према грудној кости где се налазе хрскавице које са старењем окоштавају.

С обзиром да је у конкретном случају процену радио специјалиста за судску медицину, постоји могућност грешке, поготово ако се не ангажују лица која су још стручнија за ту врсту анализе.

На основу прегледа ових посмртних остатака произилази да је смрт наведених особа насиљна и да је наступила услед оштећења за живот важних мозданих центара дејством пројектила испаљеног или испаљених из ручног ватреног оружја, при чему је једна од ове две особе (██████████) чији су посмртни остаци означени као «НН 61» задобила повреду главе нанесену дејством најмање једног пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја са екстензивним оштећењима скелета главе, те је закључено да је улазни отвор највероватније у пределу темена, док је друга од ове две особе чији су посмртни остаци означени као «НН 62» задобила прострелину главе са улазним отвором на задњој страни главе (у пределу лјуске потиљачне кости са десне стране), а излазним отвором на чеоној кости. Што се тиче броја пројектила испаљених у ██████████ вештак је на главном претресу објаснио да се исти са сигурношћу не може утврдити, обзиром да се ради о опсежним повредама које су нанете најмање једним пројектилом испаљеног из ручног ватреног оружја уз дозвољену могућност да их је било више. Разлог што се ово не може прецизно утврдити је и чињеница да код ова два оштећена не постоји један специфични улазни и један излазни отвор. Правац канала прострелине главе је од назад унапред, са десна веома лако улево и готово водоравно. Смрт ██████████ чији су посмртни остаци пре извршене идентификације означени као «НН 63», насиљна је и наступила је услед оштећења за живот важних мозданих центара дејством најмање једног пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја са екстензивним оштећењима скелета главе, те је закључено да је улазни отвор највероватније у пределу темена.

Имајући у виду стање посмртних остатака, те протек времена, није било могуће утврдити са које даљине је било пуцано, те није било могуће ни вршити тестирање на присуство барутних честица како би се евентуално вештак балистичар могао детаљније изјашњавати.

Из налаза и мишљења судског вештака др Алемпијевића утврђено је да се ради о прострелинама насталих дејством најмање једног пројектила из ручног ватреног оружја, с тим да вештак не искључује могућност да их је било више, обзиром да недостају неке од костију оштећених, а због протека времена између убиства, времена вађења посмртних остатака мека ткива нису ни сачувана. Из тих разлога постоји могућност да је осим пронађених прострелних рана на наведеним деловима костију било испаљених пројектила и по костима које недостају, као и меким ткивима.

Дана 24.10.2007. године Завод за судску медицину – Загреб издао је потврде о смрти [REDACTED] у којима је констатовано као датум смрти наведених лица 16. октобар 1991. године.

Ради разјашњења чињеница констатованих у овој потврди суд је испитао на главном претресу дана 14.02.2011. године, уз помоћ видео конференцијске везе са Жупанијским судом у Загребу у својству сведока проф. др. Давора Стриновића специјалисту судске медицине, потписника ове потврде, из чијег исказа је утврдио да у конкретном случају није поступао и да се радило о деловима костура које је обрадио антрополог. С обзиром на стање у којем су се тела налазила то је био првенствено антрополошки посао. Обзиром да се ради о специфичним случајевима где је од момента смрти прошло пуно година, тачно време смрти је немогуће прецизно одредити. Да би се одредило време смрти морало се ићи административним путем и то су подаци добијени од Управе за нестале и заточене Републике Хрватске.

Изведеним доказима у току овог кривичног поступка суд је на несумњив начин утврдио да је [REDACTED] лишена живота у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године, а да су чланови породице [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], лишени живота такође у октобру месецу 1991. године, али неколико дана касније тачно неутврђеног дана, након убиства [REDACTED]. Стога суд сматра да су административни подаци, којима располаже Управа за заточене и нестале у вези датума смрти [REDACTED] и [REDACTED], а које је и сведок проф. др Дavor Стриновић констатовао у потврдама о смрти, у супротности са свим изведеним доказима у току овог кривичног поступка. Ово тим пре што је и сведок проф. др Дavor Стриновић на главном претресу објаснио да се у случајевима када је прошло много година од смрти лица, време смрти је немогуће прецизно одредити.

Стога, суд на основу расположивих доказа у току доказног поступка није могао на несумњив начин да утврди тачан датум када се овај догађај десио. Наиме, нико од оптужених, оштећених, те испитаних сведока није могао да се изјасни ког дана се овај догађај заиста десио. Стога ценећи напред изнето суд није могао на поуздан начин утврдити тачан датум лишења живота [REDACTED] и [REDACTED], осим да су исти лишени живота неутврђеног дана месеца октобра 1991. године, неколико дана касније од убиства [REDACTED].

Након детаљно спроведеног доказног поступка, **правном анализом** напред утврђеног чињеничног стања, суд је на несумњив начин утврдио да су оптужени у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци ове пресуде кршећи правила међународног

права за време унутрашњег оружаног сукоба који је тада постојао на подручју Републике Хрватске између јединица ЈНА, ТО и МУП-а САО Крајине, као и добровољаца са једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољци са друге стране, према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, као и цивилним лицима која су затворена и лишена слободе у вези одужаног сукоба и налазе се у власти једне од страна у сукобу, према којима се мора поступати у свакој прилици човечно и која морају бити заштићена од сваког насиља, вршили убиства при чему су у првој половини октобра месеца 1991. године у Теслинграду, након што су због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, лишени слободе Р. [REDACTED]

[REDACTED] и [REDACTED], да би у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године опт. Будисављевић Чедо као заменик командира станице милиције СМ Теслинград и командир специјалне јединице МУП САО Крајине, постигао договор са припадницима ТО Теслинград опт. Малиновић Мирком и опт. Богуновић Миланом да заједнички лише живота ошт.

[REDACTED], након чега су наоружани ватреним оружјем дошли до места Широка Кула, засеок Седлари, до викендице у којој је боравила [REDACTED], да би опт. Малиновић Мирко и опт. Богуновић Милан остали у дворишту чувајући стражу док је опт. Будисављевић Чедо ушао у викендицу и хицима из ватреног оружја лишио живота ошт. [REDACTED] након чега су опт. Будисављевић Чедо, опт. Малиновић Мирко и опт. Богуновић Милан, запалили њен леш и викендицу. Тачно неутврђеног дана, неколико дана касније, такође у октобру месецу 1991. године у вечерњим часовима, опт. Будисављевић Чедо постигао договор са припадницима ТО Теслинград и то опт. Малиновић Мирком, опт. Богуновић Миланом и окр. Новаковић Гораном против кога је поступак раздвојен, и припадником станице милиције Теслинграда опт. Груичић Богданом, да заједнички лише живота ухапшене чланове породице [REDACTED], и то [REDACTED]

[REDACTED], па су им у просторијама Станице милиције Теслинград, најпре везали лепљивом траком руке и затворили им уста, а затим их увели у комби возило марке «ТАМ», којим је управљао опт. Груичић Богдан, и превезли их до Сврачковог села, до крашке јаме «Голубњача», где су их опт. Будисављевић Чедо, опт. Малиновић Мирко, опт. Богуновић Милан, опт. Груичић Богдан и окр. Новаковић Горан, против кога је поступак раздвојен хицима из ватреног оружја лишили живота и потом бацили у јamu. С обзиром на све напред наведено суд је несумњиво утврдио да су опт. Чедо Будисављевић, опт. Малиновић Мирко, опт. Богуновић Милан и опт. Груичић Богдан заједно са окр. Новаковић Гораном, против кога је поступак раздвојен, поступали у свему како је то описано у изреци

пресуде и радње оптужених је правно квалифицирао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Овакво поступање оптужених представља тешко кршење хуманитарног права јер су они припадници једне стране у сукобу (МУП Српске Аутономне Области Крајине и ТО Теслинград), оштећени као цивили који нису узели директно учешће у непријатељствима имају статус заштићених лица сходно IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949 године и Допунском протоколу II о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба.

IV Женевском конвенцијом, одредбом члана 3 став 1 тачка 1а) предвиђена је обавезна примена одређених одредби у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница. Овом одредбом предвиђено је да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањују се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења.

Чланом 4 став 1 исте Конвенције предвиђено је да ова Конвенција штити лица која се, у било ком тренутку, и на било који начин, нађу, у случају сукоба или окупације, у власти једне стране у сукобу или једне окупационе Силе чији нису држављани.

Допунски Протокол II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба чланом 4 став 1 и 2 тачка а) предвиђа да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верска убеђења буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана без икакве дискриминације. Забрањено је наређивати да не сме бити преживелих. Не диражујући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту: насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење и било који облик телесне казне.

Чланом 13 поменутог Додатног пртокола предвиђено је да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности која проистиче из војних операција. Да би се спровела та заштита следећа правила биће поштована у свакој прилици. Цивилно становништво и поједини цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом. Цивили ће уживати заштиту предвиђену овим делом, уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Опужени су као припадници једне стране у сукобу били у обавези да поштују напред наведене одредбе и да им обезбеде поштовање у свакој прилици. Жртве су били чланови једне породице, цивили, који нису представљали реалну претњу, а једини разлог за напред поменута поступања је сумња да сарађују са другом страном у оружаном сукобу, односно процена о њиховој нелојалности српској страни на подручју Теслинграда.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ предвиђено је да *саизвршилаштво* постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин, заједнички учине кривично дело. Код саизвршилаштва морају бити испуњени објективни и субјективни услови.

Објективни услов састоји се у постојању објективне везе између саизвршилаца а та објективна веза постоји ако посебне, одвојене и заједничке радње саучесника представљају једну целину које у свом јединству (јединство радње) доприносе наступању забрањене последице. Другим речима, објективна веза у саизвршилаштву састоји се у заједничком резултату свих учесника при чему између свих радњи сваког саизвршиоца и забрањене последице мора постојати узрочна веза.

Субјективни услови саизвршилаштва представљају субјективне везе саизвршилаца које се састоје у свести појединих саизвршиоца о заједничком деловању у односу на забрањену последицу. Дакле за постојање саизвршилаштва нужно је да саизвршиоци знају један за другога, да је сваки саучесник који учествује у делу свестан деловања осталих учесника тако што несумњиво зна да његово поступање улази у састав деловања других лица тако што све појединачне радње представљају једну целину. Та субјективна веза саизвршилаца може бити резултат договора о заједничком деловању а може бити резултат спонтане деобе активности приликом извршења радње кривичног дела, на тај начин што саизвршиоци своје активности прилагођавају околностима у којима се нађу приликом извршења кривичног дела.

Пажљивим праћењем редоследа радњи које су опужени предузимали несумњиво је утврђено да су опужени деловали по

договору, синхронизовано са заједничким циљем да петочлану породицу Ракић због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним снагама, лише живота.

Оптужени Будисављевић, Богуновић и Малиновић заједнички учествују у лишавању живота [REDACTED] тако што до куће у којој је она боравила заједно долазе возилом, Будисављевић је лишава живота, а Богуновић и Малиновић чувају стражу, те заједнички пале тело и викендицу. Сви оптужени су знали да је сврха доласка у викендицу код [REDACTED] управо да се лиши живота. Опт. Богуновић и Малиновић дају знатан допринос лишењу живота [REDACTED] је свесни заједничког деловања и ово дело хоће као своје и у радњи извршења учествују као саизвршиоци. Чињеница да је опт. Чедо Будисављевић хицима из ватреног оружја лишио живота [REDACTED] не ослобађа одговорности опт. Милана Богуновића и опт. Малиновић Мирка, јер оптужени прихватају све радње као заједничке, па према томе и као своје, тако да предузете радње чине природну и логичну целину са радњама опт. Будисављевић Чеде.

Такође, оптужени Будисављевић, Малиновић, Богуновић и Груичић заједно са окр. Новаковић Гораном, према коме је поступак развојен, заједнички учествују у лишавању живота осталих чланова породице [REDACTED], тако што оптужени заједно наоружани одлазе до притвора где се налазе чланови породице [REDACTED], заједнички их изводе из притвора, везују им руке и уста, убацују у камион и доводе на место извршења кривичног дела код јаме «Голубњача» са намером да их убију, где их и лишавају живота. Оптужени Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Груичић Богдан су од доласка до притвора, до ликвидације чланова породице [REDACTED] били у непосредном контакту са њима. Оштећени су били све време под фактичком влашћу оптуженних, да би их ватреним оружјем лишили живота и остварили свој циљ.

У конкретном случају суд је нашао да постоји објективна веза свих оптужених јер је јединство њихових радњи несумњиво, а све те радње су за последицу имале лишавање живота свих оштећених лица, а како је то ближе описано у изреци пресуде. Наиме све радње оптужених Будисављевић Чеде, Малиновић Мирка и Богуновић Милана у лишавању живота [REDACTED] су у дијалектичком јединству, међусобно се допуњују и чине целину. Исто тако све активности оптужених Будисављевића, Малиновића, Груичића, Богуновића и окр. Новаковића према којем је поступак развојен, приликом лишавања живота оштећених [REDACTED] је резултат заједничког деловања свих оптужених.

Исто тако субјективна веза између оптужених несумњиво постоји јер су сви они знали један за другога били су свесни заједничког деловања, били су свесни да свака њихова појединачана радња представља део целовите радње извршења кривичног дела, те да су све појединачне радње оптужених имале за последицу лишавање живота оштећених лица.

Током поступка обављено је *неуропсихијатричко и психолошко вештачење оптужених*.

Из налаза и мишљења судских вештака специјалисте медицинске психологије Верице Дедић од 26.02.2010. године и неуропсихијатра Милојка Влашки од 25.02.2010. године, а који су појашњени од стране поменутих вештака на главном пртересу од 01.12.2010. године за **опт. Малиновић Мирка** утврђено је да није боловао од душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја, нити друге теже душевне поремећености у време извршења кривичног дела. Нема релевантних података од медицинског значаја који би указивали на озбиљну сумњу у његове способности да схвати значај дела као и способности да управља својим поступцима у време извршења кривичног дела. Даље је утврђено да је опт. Малиновић Мирко дао податке о несећању (амнезији) за догађај који је предмет судског спора непосредно након повређивања. При прегледу код њега постоје извесни знаци блаже мождане дисфункције и манифестују се на мањем тенацитetu и повећаној вигилности пажње, продуженом реакционом времену, споријем психомотилитету, слабијем памћењу и извесној интелектуалној детериорацији. Ово је условљено вероватно повређивањем након експлозије мина као и злоупотребом алкохола. Индиректни подаци о његовом стању у време кривичног дела које је предмет судског спора не указују на озбиљну сумњу у постојање душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталом душевном развоју, нити неком дужем душевном поремећају. Нема података који би указивали на тежу емоционално волитивну или когнитивну дисфункцију или адаптабилност. Нема података који би указивали на значајније компромитоване когнитивне (сазнајне) или конативне (вольне) способности. Исти је способан да преузме одговорност за своје понашање, зна шта је допустиво, а шта санкционисано. Код њега нису регистровани поремећаји волье, не постоје сметње за општу контролу понашања нити за толеранцију на фрустрације.

Из налаза и мишљења вештака специјалисте медицинске психологије Верице Дедић од 19.02.2010. године и неуропсихијатра Милојка Влашки од 25.02.2010. године, а који су појашњени од стране поменутих вештака на главном пртересу од 01.12.2010. године за **опт.**

Груичић Богдана утврђено је да је исти свестан својих поступака и способан да преузме одговорнот за исте. Његова способност да схвати значај дела као и способност да управља својим поступцима у време извршења кривичног дела биле су очуване.

Из налаза и мишљења вештака специјалисте медицинске психологије Верице Дедић од 19.02.2010 године и неуропсихијатра Милојка Влашког од 25.02.2010 године, а који су појашњени од стране поменутих вештака на главном пртересу од 01.12.2010 године за **опт. Богуновић Милана** утврђено је да је исти био способан да схвати шта се око њега дешава критичном приликом, суштину догађаја, могуће последице његовог учешћа, али његове карактерне особине га не чине способним да другима намеће своју вољу односно његова позиција је вероватно била инфериорна што не искључује способност да своје понашање контролише а и да преузме одговорност за своје поступке. Његова способност да схвати значај дела је била очувана а способност да управља својим поступцима је била једноставно смањена имајући у виду индивидуално емоционално вольну вулнерабилност и слабост. Вештак неуропсихијатар др Милојко Влашког је објаснио да је оптужени емоционално лабилнији од просека као и да је он подложнији да неке своје одлуке доноси под утицајем других или да су и поред тога његове интелектуалне способности задовољавајуће и просечне.

Стога, а везано за предлог бранилаца опт. Богуновић Милана, адв. Ђорђевић Горана и адв. Давидов Страхиње, да се психијатријском експертизом утврди да ли је компромитована способност окривљеног да буде извор сазнања о догађајима који су предмет поступка, судски вештак др Милојко Влашког је изјашњавајући се управо на ову околност на главном претресу 01.12.2010. године, објаснио да је опт. Богуновић Милан способан за опажање, пажњу, памћење, мишљење, расуђивање и способан да репродукује.

Из извештаја вештака специјалисте медицинске психологије Верице Дедић од 19.02.2010 године те налаза и мишљења комисије сталних судских вештака неуропсихијатра др. Александра Јовановића и психолога др. Наде Јанковић од 17.12.2010. године за **опт. Будисављевић Чеду** утврђено да код њега нису евидентирани знаци постојања душевних поремећаја, нити поремећаја личности. Нема знакова и симптома било каквог привременог или трајног душевног оболења, привремене душевне поремећености или слабоумља. Оптужени је особа чији су интелектуални ресорси надпросечни, а организација личности нормална. Са психијатријско психолошког становишта Будисављевић Чеда је у садашње време способан да учествује у поступку у својству оптуженог, да несметано прати ток

главног претреса и користи се правима која му законом припадају тј. процесно је способан.

На главном претресу дана 18.01.2011. године, вештаци су истакли да код оптуженог нема присуства психопатолошких тенденција, као ни конфабулативних тенденција. Такође, вештаци су навели да је код оптуженог присутно извесно депресивно осећање, али не до нивоа који би реметио његово когнитивно функционисање, као и да је код њега наглашен персонални доживљај исправности тј. дубоко убеђење да је у свему што је радио исправно поступао. Оптужени је особа врло високе интелигенције која пажљиво бира, планира и поступа у свакој ситуацији, која је у стању да направи план, одреди стратегије како ће да га сроведе и да исти успешно реализације. Вештаци објашљавају да оптуженог нису проценили као ауторитарну личност, у смислу да буде послушник у односу на некога кога доживљава као ауторитет, нити да се негативно иживљава над неким ко је њему надређен. Осим тога, вештаци наводе да није искључено да је оптужени Будисављевић члан «Менсе», како је сам навео, као и да код њега није дијагностикован поремећај личности који би довео до склоности да експлоатише друге у циљу задобијања подобности или спровођења властитих интереса. Још једанпут су истакли да је расуђивање оптуженог довољног квалитета да може да прати и да зна шта му је у интересу.

Суд је у потпуности прихватио писмени налаз и мишљење судских вештака као стручан и аргументован као и исказе дате на главном претресу.

Оцењујући психички однос учинилаца према кривичном делу суд је утврдио да су оптужени Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Гручић Богдан поступали са директним умишљајем, с обзиром да су били свесни свога дела и да су хтели његово извршење. Сви докази, околности случаја и понашање оптужених критичном приликом указују да је на страни свих оптужених постојало јединство умишљаја да се оштећени лише живота и то само због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама.

Стога, квалификујући радње оптужених, суд је нашао да у њима стоје сва битна обележја кривичног дела ратни злочин пртив цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ .

Да би била остварена обележја овог кривичног дела није нужно да његови извршиоци знају да својим поступцима крше правила међународног права, јер повреда међународног права представља

објективни услов кажњивости па свест о томе да се крше та правила није неопходна.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорност оптужених, суд их је огласио кривим и осудио на казну по закону.

Имајући у виду да је предметно кривично дело извршено октобра 1991. године, у време важења КЗ СФРЈ, те да је након тога Кривични закон више пута мењан, у конкретном случају поставило се питање примене блажег Кривичног закона. Одредбом члана 4 став 1 КЗ СФРЈ, прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ставом 2 истог члана прописано је да ако је после извршења кривичног дела изменjen закон једном или више пута, примењиваће се закон који је блажи за учиниоца.

Одредбама Кривичног закона СФРЈ за кривично дело из члана 142 став 1 била је прописана казна затвора најмање 5 година или смртна казна.

Одредбом члана 38 став 1 КЗ СФРЈ предвиђено је да затвор не може бити краћи од 15 дана, ни дужи од 15 година, а ставом 2 истог члана предвиђено је да за кривична дела за која је прописана смртна казна, суд може изрећи и затвор од 20 година из чега јасно произилази да је казна затвора као самостална казна постојала у систему кривичних санкција у време извршења кривичног дела.

Одредбом члана 37 КЗ СФРЈ одређено је да се смртна казна не може прописати као једина главна казна за одређено кривично дело и да се може изрећи само за најтеже случајеве тешких кривичних дела за која је законом прописана. Наведена одредба брисана је Законом о изменама и допунама Кривичног закона Савезне Републике Југославије од 16. Јула 1993. Године.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженима Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану и Гручић Богдану које је суд огласио кривима, имао је у виду Кривични закон СРЈ, који се као блажи по окривљене, примењује, а који је као запрећене казне, за дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 прописивао казне затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година, те полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су оптужени оглашен кривима, имао је

у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа.

Суд је оптуженима одмерио казну у границама које су законом прописане за то дело имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа.

Тако је од олакшавајућих околности на страни опт. Будисављевић Чеде суд имао у виду да је признао кривично дело које му је стављено на терет и допринео значајно расветљавању чињеничног стања, затим чињеницу [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

Од олакшавајућих околности на страни опт. Малиновић Мирка суд је имао у виду да [REDACTED] и [REDACTED]

Од олакшавајућих околности на страни Богуновић Милана суд је имао у виду да [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED] као и да је његова способност да управља својим поступцима била једноставно смањена, а како је то утврђено из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра.

Од олакшавајућих околности на страни опт. Груичић Богдана суд је имао у виду да [REDACTED] као [REDACTED]

Суд је нарочито од отежавајућих околности за све оптужене имао у виду тежину извршеног кривичног дела, да је лишена живота петочлана породица Ракић, чињеницу да су лишени живота цивили који нису учествовали у непријатељствима, а то све само због сумње да сарађују са хрватским снагама и да поседују радио станицу. При томе суд је нарочито имао у виду безобзирност коју су том приликом испољили и то у чињеници да су тело Ракић Луције запалили након лишења живота, а преостале чланове породице Ракић након лишења живота бацili у јamu.

Суд је од отежавајућих околности на страни опт. Малиновић Мирка узео у обзир и понашање оптуженог Малиновића после извршења кривичног дела и [REDACTED]

Имајући у виду све напред наведене отежавајуће и олакшавајуће околности суд је оптужене Будисављевић Чеду, Малиновић Мирка, Богуновић Милана и Груичић Богдана осудио на казне затвора од по 12 година налазећи да је изречена казна нужна и довољна да би се остварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Суд налази да је изречена казна затвора сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама, те степену кривице оптужених.

На основу члана 50 КЗ СРЈ суд је оптуженима Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану и Груичић Богдану у изречену казну затвора урачунао и време проведено у притвору од 28.12.2009. године када су лишени слободе, а по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године и који може трајати до упућивања оптужених, односно осуђених у установу за издржавање казне, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Такође суд је опт. Будисављевић Чеди у изречену казну затвора урачунао и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачунао од 15.11.1991. године када је лишен слободе. С обзиром да суд није могао на поуздан начин да утврди до када је тачно поменути притвор трајао јер је опт. Будисављевић Чедо побегао из затвора, па је за истим дана 25.12.1991. године донета наредба за расписивање погернице пред Окружним судом у Книну Кио-2/91, суд је водећи се начелом «*in dubio pro reo*», као последњи дан притвора за опт. Будисављевић Чеду узео датум 25.12.1991. године, када је за истим расписана погерница.

Истовремено суд је опт. Богуновић Милану и опт. Груичић Богдану у изречену казну затвора урачунао и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који им се рачунао од 15.11.1991. године када су лишени слободе до 15.05.1992. године, када им је притвор укинут.

Суд је изоставио као недоказане радње описане у измененој и прецизираој оптужници: «окр.Орловић Душан против кога је поступак раздвојен, као начелник ресора Државне безбедности (ДБ) МУП САО Крајине коме се као свом претпостављеном обратио окр. Будисављевић Чедо командир специјалне јединице МУП САО Крајине и заменик командира Станице милиције (СМ) Теслинград, питајући га шта да ради са ухапшеним члановима породице [REDACTED] као и [REDACTED], супругом [REDACTED] која је била на слободи, а након што је упознат

зашто се породица Ракић терети, наредио окр. Будисављевић Чеди да их лиши живота, што му је поновио и након пар дана када му се истим питањем још један пут обратио окр. Будисављевић Чедо», и «окр. Будисављевић Чедо поступајући по примљеном наређењу окр. Орловић Душана против кога је поступак раздвојен».

Стим у вези нису доказани наводи оптужнице да је Душан Орловић, тадашњи начелник Државне безбедности САО Крајине, наредио опт. Чеди Будисављевићу да лиши живота породицу Ракић. Наиме иако и сам опт. Будисављевић у својој одбрани наводи да су Ракићи лишени живота по наредби Орловић Душана, који му је у два наврата рекао шта треба да ради, ипак суд на поуздан начин није могао да утврди да је та наредба заиста и издата јер није поткрепљено ниједним изведеним доказом. Такође у овом поступку је заиста било сведока који су навели да им је било познато да је опт. Будисављевић ишао у Книн и да је исти радио за Државну безбедност, а већина њих није ни знала ко је Орловић Душан и какве везе постоје између њега и опт. Будисављевић Чеде. Коначно и сведок Драгићевић Марко који је у то време био начелник Јавне безбедности Грачац, је навео да је он лично познавао Орловић Душана јер је једно време током рата био са њим у контакту због чега сматра, а знајући положај опт. Будисављевић Чеде у том моменту, да Орловић Душан није могао опт. Будисављевићу издавати било какве формалне наредбе, а које би оптуженог Будисављевића везивале.

Са свега изнетог обзиром да је оцена доказа у овом делу остала само на нивоу сумње да је опт. Чедо Будисављевић поступао по наредби Душана Орловића, иста је као недоказана изостављена из пресуде

Везано за предлог да се у току поступка изведе доказ испитивањем сведока Вујновић Драгана, суд је покушао да путем МУП-а РС Управе криминалистичке полиције – Службе за откривање ратних злочина, добије информације везано за тренутно пребивалиште или боравиште поменутог сведока, па је из извештаја од 26.11.2010. године, утврђено да је Вујновић Драган након што је избегао из Хрватске, отпутовао за Америку и непознатог је пребивалишта.

Бранилац опт. Малиновић Мирка, адв. Ђорђе Дозет у завршној речи изнео је тезу да је иначе редослед обележавања посмртних остатака обрнут од онога како су они полагани у гробницу. Стога бранилац објашњава да ако је [] обележена као НН-63, а [] са НН-60, то значи да је [] у гробницу убачена пре Манета, због чега сматра да је одбрана Будисављевић Чеде, у којој је он детаљно објаснио да је прво

пуцано у [REDACTED], затим у [REDACTED] а и на крају [REDACTED] у, неодржива и самим тим неприхватљива.

Међутим, оваква теза браниоца је неоснована. Ово стога што је из записника о ексхумацији од 16. и 17. октобра 2001. године утврђено да су спелеолози из јаме «Голубњача» извукли укупно седам врећа са посмртним остацима у којима су очигледно били измешани делови људских костију, одеће и накита, будући да су се например у врећи бр.5 налазили посмртни остаци чак два тела. Тек након тога вештак је констатовао да се ради о непотпуним људским костурима четири тела који су обележени са НН од броја 60 до броја 63, који су касније пренети и идентификовани у Институту за судску медицину. Дакле, а имајући у виду да посмртни остаци сваког од чланова породице [REDACTED] нису током ексхумације извлачени појединачно и одмах обележавани, већ су се делови, односно остаци костију у првом моменту налазили у седам врећа, суд сматра да начин обележавања посмртних остатака није у вези са редоследом лишавања живота [REDACTED].

Суд је на главном претресу 14.02.2011. године, одбио предлог браниоца опт. Малиновић Мирка, адв. Ђорђа Дозета, да се у току доказног поступка саслуша сведок Бубало Зоран на околности да је након буђења из коме опт. Малиновић Мирка највише учествовао у његовом опоравку, будући да је саслушање тог сведока без утицаја на чињенично стање у односу на кривично правне радње које су опт. Малиновић Мирку стављене на терет. Суд налази да утврђивање тих околности не би довело до другачије оцене изведеног доказа или заузетог става у погледу одлучних чињеница.

Чињенично стање изведеним доказима је у потпуности разјашњено и испитивање предложеног сведока би водило само непотребном одувлачењу кривичног поступка.

Током поступка бранилац окр. Богуновић Милана, адв. Горан Ђорђевић, је истицао да су неправилно примењивани прописи Републике Србије на територији на којој су у то време били на снази Кривични закон Републике Хрватске, а да Република Српска Крајина никада није представљала државни субјекат, те да се у том смислу одлуке њених органа нису могле третирати као одлуке државних органа засноване на закону. Међутим овакви наводи браниоца су неосновани обзиром да је опште позната чињеница да у критично време САО Крајина без обзира што није била призната држава, фактички вршила власт и у којој су се примењивали савезни прописи и прописи Републике Србије.

С обзиром да је на основу детаљно образложених изведенih доказа, утврђено напред описано чињенично стање, суд није посебно образлагао остале доказе, на којима своју одлуку није ни заснивао.

На основу члана 196 став 4 ЗКП-а трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу одредбе члана 206 ЗКП-а, оштећени се ради остваривања имовинско правног захтева упућују на парницу, с обзиром да подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ за одлучивање о овим захтевима.

На основу свега напред наведеног, одлучено је као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Сњежана Ивановић
Сњежана Ивановић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 30 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Винка Бераха Никићевић

Винка Бераха Никићевић

Потврђује се да је ова факсимилна копија урадној верзији уговора са својим изворником - преписаним уговором - уравнотежено и састоји се од 69 странице.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у адреси:

К/№2-46/10

Такса из Тес. бр. ... Закона о републичким судским таксама исплаћена је и поништена.

ВИДИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

